അദ്ധ്യായം 46. നാല്പത്താറാമദ്ധ്യായം

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

46 പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം 1

1 പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ (1017–1112) 2

2 കമ്മമ്പള്ളി രാമൻപിള്ളആശാൻ (1021–1087) 3

3 വർക്കലസ്ഥലമാഹാത്മ്യം 4

4 പ്രബോധനചന്ദ്രോദയം 5

5 സുഭദ്രാഹരണം ഓട്ടൻതുള്ളൽ 6

6 വെളുത്തേരി കേശവൻവൈദ്യൻ (1014–1072) 7

7 ബാലിസുഗ്രീവസംഭവം 8

8 പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണവൈദ്യൻ (1038–1069) 9

9 കണ്ടിയൂർ കുഞ്ഞുവാരിയർ (1009–1078) 10

10 സന്താനഗോപാലം 11

11 മൂത്തേടത്തു വാസുദേവൻപോറ്റി (1008–1068) 12

12 വില്വട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പിയാർ (996–1074) 13

13 കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചി (995–1079) 14

14 തകടിയേൽ മാത്തൻ ഇട്ടിയവിരാ (990–1054) 15

46

പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം

1 പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ (1017–1112)

പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ളആശാൻ 1017-ാമാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. 96 വയസ്സോളം ജീവിച്ചിരുന്ന് 1112-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 12-ാംനു മരിച്ചു. അത്ര ദീർഘമായ ആയുസ്സിനാൽ മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയല്ലാതെ കേരളീയ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ മറ്റാരും അനുഗ്രഹിതന്മാരായിരുന്നതായി അറിവില്ല. 12-ാമത്തെ വയസ്സിൽ തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥ രചന അദ്ദേഹം മരണകാലംവരെ ഏറെക്കുറെ നിർവിഘ്നമായിത്തന്നെ നിർവ്വഹിച്ചു എന്നുള്ളതു മറ്റൊരു അപൂർവ്വസംഭവമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും 11-ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു് എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനായി പരിഗണിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്.

കുടുംബം

രാമൻപിള്ളആശാന്റെ മൂലകുടുംബം ചിറയിൻകീഴ് താലൂക്കിൽ ആറ്റിങ്ങൽ മേവർക്കൽദേശത്തു പട്ടിളക്കൈപ്പള്ളിവീടാണ്. അവിടെനിന്ന് ഒരു സ്ത്രീ 975-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ഭർത്തൃഗൃഹമായ വർക്കല ഒറ്റൂർ കുഴക്കേവീട്ടിൽ താമസമായി. ആ സ്ത്രീയുടെ പുത്രിയാണ് ആശാന്റെ മാതാവായ പാർവ്വതിയമ്മ. പാർവ്വതിയമ്മയ്ക്കു് ഇരവിപ്പിള്ള എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഇരവിപ്പിള്ളയ്ക്കു തിരുവനന്തപുരത്തു വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു ജോലി കിട്ടി. അദ്ദേഹം താമസിച്ചതു തന്റെ ഒരു ബന്ധുവും സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പള്ളിയറ വിചാരിപ്പുകാരനുമായിരുന്ന പേട്ടയിൽ കരിമ്പാലി വീട്ടിൽ അനന്തൻപിള്ളയോടുകൂടിയായിരുന്നു. അനന്തൻപിള്ള പാർവ്വതിയമ്മയെ 1007-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു വിവാഹം ചെയ്തു. അവരുടെ തൃതീയസന്താനമാണ് രാമൻപിള്ള. ഇരവിപ്പിള്ളയുടെ അനന്തരവനായതുകൊണ്ട് ഇരവി രാമൻപിള്ള എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം പില്ക്കാലങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടു. അനന്തൻപിള്ളയുടെ അച്ഛന്റെ വകയായ പേട്ടയിൽ ഈഴവിളാകത്തു വീടും കാലക്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടി.

വിദ്യാഭ്യാസം

അനന്തൻപിള്ള ആദ്യം നീലകണ്ഠപ്പിള്ള ആശാനെക്കൊണ്ടു മലയാളവും ശാമിപ്പിള്ളയെക്കൊണ്ടു തമിഴും മകനെ കുറേക്കാലം അഭ്യസിപ്പിച്ചതിനുമേൽ 1030-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു മാവേലിക്കരനിന്നു പപ്പുപിള്ള എന്നൊരാശാനെ വരുത്തി 1036-ാമാണ്ടുവരെ സംസ്കൃതത്തിലും ചില കാവ്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ആ ബാലൻ പ്രതിഭാശാലിയാണെങ്കിലും പഠിത്തത്തിൽ പറയത്തക്ക ഔത്സുക്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. തദ്വിഷയകമായ ആലസ്യത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം പിന്നീടു വളരെ വ്യസനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പേട്ടയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ട സൗകര്യമെല്ലാമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും അതിലും അദ്ദേഹത്തിനു ദൃഷ്ടിവെയ്ക്കുവാൻ തോന്നിയില്ല. 1036-ൽ രാമൻ പിള്ളയുടെ ഗുരുമുഖമായ അഭ്യാസം അവസാനിച്ചു എന്നുതന്നെ പറയാം. അതിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹം പ്രധാനമായി സമ്പാദിച്ചതു കഥകളിപ്പദങ്ങൾ പാടുന്നതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യമാണ്. അതിനുവേണ്ട സകല സാഹചര്യങ്ങളും അന്നു വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പോരാത്തതിന് അമ്മാവൻ ഇരവിപ്പിള്ളയും ഒരു നല്ല ആട്ടപ്പാട്ടുകാരനായിരുന്നു. ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ നളചരിതമാണ് രാമൻപിള്ളയുടെ ഹൃദയത്തെ ഐദംപര്യേണ വശീകരിച്ചത്.

ജീവിതചരിത്രം

1037-ൽ തിരുവനന്തപുരം ജില്ലാക്കോടതിയിലും പിന്നീടു ഡിവിഷൻകച്ചേരിയിലും സ്വല്പകാലം ഒരു ഗുമസ്ഥന്റെ പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു എങ്കിലും അത്തരത്തിലുള്ള വൃത്തിയിൽ വൈരസ്യം തോന്നി 1040-ാമാണ്ടു പേട്ടയിൽ സ്വന്തമായി ഒരു മലയാളം പള്ളിക്കൂടം സ്ഥാപിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അതുവഴിക്കാണ് രാമൻപിള്ളയ്ക്കു് ആശാൻ എന്ന ബിരുദനാമം വന്നുചേർന്നതു്. 1051-ൽ ആ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ജ്ഞാനപ്രജാഗരസംഘം എന്നൊരു സമാജം സംഘടിപ്പിച്ച് ആ സമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വേദാന്തവിഷയകമായും മറ്റും വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തിച്ചു. ആശാനും അനേകം തമിഴ്പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു വേദാന്തത്തിൽ ഗാഢമായ ജ്ഞാനം സമാർജ്ജിച്ചിരുന്നു. 1050-മാണ്ടിടക്ക് ഒന്നുമുതൽ അഞ്ചുവരെ കോപ്പിപ്പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി കുനമ്മാവ് അച്ചുക്കൂടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചുവരുത്തി അംഗീകരണത്തിനായി ഗവർമ്മെന്റിലേയ്ക്കു സമർപ്പിക്കുകയും ഗവർമ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തിന് 500 രൂപ പാരിതോഷികം നല്കുകയും ചെയ്തു. 1083-ാമാണ്ടുവരെ ആ കോപ്പിപ്പുസ്തകങ്ങൾതന്നെയാണ് തിരുവിതാംകൂറിലെ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതു്. അങ്ങനെ ആശാനു നിയതമായ ഒരു ധനാഗമമാർഗ്ഗമുണ്ടായി. ആ പുസ്തകങ്ങളുടെ മുദ്രണത്തിനുവേണ്ടി പേട്ടയിൽ ഭാഷാ ഭൂഷണം എന്ന പേരിൽ സ്വന്തമായി ഒരച്ചുക്കൂടം സ്ഥാപിച്ചു. മൂന്നാംനമ്പർ പുസ്തകത്തിലെ “ഓമനക്കുട്ടികൾ ഔഷധം തിന്നു” മുതലായി ചില വാക്യങ്ങൾ ഇക്കാലത്തും ചിലർക്ക് ഓർമ്മയുണ്ടായിരിക്കും. നാലുമഞ്ചും നമ്പരുകളിലെ ശീർഷകങ്ങൾ ഗാനരീതിയിലുള്ളവയാണ്. “അർത്ഥനകേൾക്കണേ-ആശ്രിതവത്സലാ”, “എങ്ങും കലാലയം-ഏറ്റമാറാകണേ”, “ഓമൽസഖാക്കളേ-സത്യം വദിക്കണേ” എന്നും മറ്റുമാണു അവയിൽ ചില തലക്കെട്ടുകൾ. 1048-ൽ ആശാൻ ഗൗരിയമ്മ എന്നൊരു യുവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ സ്ത്രീ 1052-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു മരിച്ചുപോയി. പിന്നീട് ആയുരന്തംവരെ വിഗതഭാര്യനായിത്തന്നെയാണ് കാലയാപനം ചെയ്തതു്. 1061-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 1-ാം നു ഒരു മാസികയായി പുറപ്പെട്ട മലയാളിയുടെ അധിപരായി ഭാരവാഹികൾ അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. നിലവിലിരിക്കുന്ന പത്രങ്ങളിൽ അതിനാണ് വയസ്സുമൂപ്പ്. ആ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ മിഥുനമാസം 5-ാംനു കഥാവാദിനി എന്ന പേരിൽ ഒരു മാസിക തിരുവനന്തപുരത്ത് ആരംഭിച്ച് അതിൽ അറബിക്കഥകൾ കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു തപാൽക്കൂലിയുൾപ്പെടെയുള്ള വരിസംഖ്യ ആ മാസികയ്ക്കു് ഒരു രൂപ പത്തണ മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നീടു സ്വസ്ഥനായി താമസിച്ചു പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചുകൊണ്ടും വിവിധ സ്ഥാനങ്ങളിലുള്ള സുഹൃത്തുക്കളെ മധുരമായ ഗാനാലാപം കൊണ്ടും ഫലിതമയമായ സംഭാഷണങ്ങൾകൊണ്ടും ആനന്ദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഒരു ശതകാർദ്ധം കഴിച്ചുകൂട്ടി. 12-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ദാക്ഷായണീസ്വയംവരം എന്ന വഞ്ചിപ്പാട്ടോടുകൂടി ആരംഭിച്ച സാഹിത്യവ്യവസായം 1111-ൽ സത്യസന്ധത എന്ന കാവ്യത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചു.

കൃതികൾ

ആശാന്റെ പ്രധാനപദ്യകൃതികൾ (1) ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം നാലു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥ, (2) രാമാഭിഷേകം, (3) ക്ഷുദ്ദോദനവിജയം, (4) ഗോവിന്ദപട്ടാഭിഷേകം എന്നീ ആട്ടക്കഥകളും, (5) അറബിക്കഥ, (6) ഹിതപ്രദാനം, (7) തുളസീദാസരാമായണം ബാലകാണ്ഡം എന്നീ കിളിപ്പാട്ടുകളും, (8) രജതജൂബിലിഘോഷം, (9) കല്യാണമഹോത്സവം എന്നീ വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളും, (10) ഗൃഹസ്ഥാശ്രമമാഹാത്മ്യം, (11) മാനസോദ്യാനം, (12) നൈഷധം, (13) സത്യസന്ധത എന്നീ കാവ്യങ്ങളുമാകുന്നു. (1) കേരളീയവാണിജ്യവൈമുഖ്യം, (2) സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം, (3) അധ്യാത്മരാമായണസദാചാരങ്ങൾ എന്നീ പ്രമേയങ്ങളെ അധികരിച്ചു തിരുവനന്തപുരം പബ്ലിക് ലെക്ചർ കമ്മിറ്റിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതി വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ചില കൃതികളെപ്പറ്റി മാത്രം അല്പം പറയാം.

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം

ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം നാലു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥതന്നെയാണ് ആശാന്റെ കൃതികളിൽ പ്രഥമ ഗണനീയമായി കരുതേണ്ടതു്. അതു് 1044-ാമാണ്ടാണ് രചിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചതെങ്കിലും 1055-നു മേലേ പൂർത്തിയായുള്ളൂ. 1062-ലാണ് അച്ചടിപ്പിച്ചതു്. ഒരു കാലത്തു് ആ കഥയ്ക്കു മലബാറിൽപോലും നല്ല പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം മലയാളത്തിലാണ് കവി നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതു്; അവയ്ക്കു ഗുണം പോരാ. എന്നാൽ പദങ്ങളുടെ നില അതല്ല. അവയിൽ പലതും പാടികേൾക്കുവാൻ കൊള്ളാവുന്നതാണ്. ആശാന്റെ പ്രസ്തുത കൃതിക്കുള്ള മേന്മയും അതിലല്ലാതെ അഭിനയാർഹതയിലല്ല അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതെന്ന് അഭിജ്ഞന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാംദിവസത്തെ കഥയിൽ വസിഷ്ഠന്റെ വിഷ്ണുസ്തോത്രവും, വിശ്വാമിത്രന്റെ ശിവസ്തോത്രവും, രണ്ടാംദിവസത്തിൽ “മകനേ-ഗോമതീതീരശയനേ-മണലാകുമാസ്തരണേ, ശയിക്കുന്നോ നിർമ്മലനേ” എന്നും, മൂന്നാംദിവസത്തിൽ “എന്നിനിക്കാണുന്നു ഞാൻ പ്രിയതമാ” എന്നും ആരംഭിയ്ക്കുന്ന പദങ്ങളും നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ സൂചിപ്പിച്ച പദത്തിൽനിന്നു രണ്ടു ചരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> “പാണിഗ്രഹണംചെയ്ത ചേണാർന്ന ദിനംമുതൽ
> കാണിനാഴികനേരം പ്രാണനായകാ! നിന്നെ
> കാണാതെ വാണിതെന്നാൽ പ്രാണവേദനപൂണ്ടും
> പ്രാണിക്കീ വിധി വന്നാൽ ത്രാണികാണുമോ താങ്ങാൻ?
> (എന്നിനി)
> പുതുമധുവതു തുകും മൃദുകേളിവചനങ്ങൾ
> അതുലമാം ഭംഗിയോടേ അരുളുന്നതെന്നു കേൾപ്പൂ?
> അതുമല്ല സുതനാം ലോഹിതനച്ഛനെക്കാണ്മവാൻ
> കൊതിപൂ കണ്ടുരയുമ്പോളതിനെന്തുചെയ്‌വൂപാർത്താൽ?”
> (എന്നിനി)

നാലാംദിവസത്തെ കഥയിൽ ലോഹിതാശ്വന്റെ “മാതാവേ മമ സഹിക്കാവതല്ലഹോ സദാ ഭൂദേവൻ ചെയ്യും ഹിംസയും” എന്ന പദവും അതിന് ഉത്തരമായ ചന്ദ്രമതിയുടെ “അയ്യോ മാമകനന്ദന എന്തോന്നിതിനു ചെയ്യുന്നു ഞാനുമധുനാ?” എന്ന പദവും മറ്റും കണ്ണീർ പൊഴിക്കാതെ വായിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

ക്ഷുദ്ദോദനവിജയം

സദ്യയുണ്ണുന്നവർക്കു ആ അവസരത്തിൽ കേട്ടു രസിക്കുന്നതിനു തദ്വിഷയകമായി ആശാൻ 1075-ൽ രചിച്ച ഒരു പ്രബന്ധമാണ് ക്ഷുദ്ദോദനവിജയം. ഇതിൽ ആകെ 17 രംഗങ്ങളുണ്ട്. ഓദനൻ എന്ന രാജാവു നവനീതാങ്ഗനയെന്നും സൂപാങ്ഗനയെന്നും പേരുള്ള രണ്ടു പത്നിമാരോടും ദധിമുനിയെന്ന കുലഗുരുവിനോടും പഞ്ചപ്രഥമന്മാരെന്ന അഞ്ചു സഹോദരന്മാരോടും കാളൻ എന്ന പ്രധാനമന്ത്രിയോടും ഓലൻ എന്ന ഉപമന്ത്രിയോടും സിതഗുളപക്വാദി സൈന്യങ്ങളോടുംകൂടി ഉദരരാജ്യപരിപാലനംചെയ്ത് ഓദനപുരം എന്ന രാജധാനിയിൽ വസിക്കുന്നു. അപ്പോൾ തൃഷ്ണയെന്ന ഭാര്യ, ക്രോധമെന്ന മന്ത്രി, രുചിയെന്ന സാരഥി, കാമാദിമനോവൃത്തികളാകുന്ന ഭടന്മാർ ഇവരോടുകൂടി രസാതലത്തിൽ താമസിക്കുന്ന ക്ഷുത്തെന്ന അസുരന്റെ സഹോദരിയായ ബുഭുക്ഷ ഭൂലോകത്തു വരികയും തേജോമയനായ ഓദനരാജാവിനെ രംഭാപത്രപ്രദേശത്തുവെച്ചു കണ്ടു കാമിക്കുകയും ഒരു ലളിതയുടെ വേഷത്തിൽ തന്നെ പരിഗ്രഹിക്കണമെന്ന് അർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓദനനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരന്മാരും ആ അഭ്യർത്ഥന നിരസിച്ചതുകൊണ്ടു കുപിതയായി അവൾ പാൽപ്രഥമനെ ബലാൽക്കാരേണ ചുംബിക്കുകയും പാൽപ്രഥമൻ അവളുടെ നാസാധരങ്ങൾ ഛേദിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതറിഞ്ഞു ക്ഷുത്തു യുദ്ധസന്നദ്ധനായി എത്തുകയും മന്ത്രിയായ കാളനെ തോല്പിക്കുകയും ഉപമന്ത്രിയായ ഓലനെ ഓടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തദനന്തരം ദധിമുനിയുടെ പത്നിയായ സിതാങ്ഗിയെ സിതയെന്നു ഭ്രമിച്ച് ക്ഷുത്ത് ഒന്നു ചുംബിക്കുകയും രുചിയാൽ നിവാരിതനായി അവൻ നീങ്ങി നില്ക്കവേ സിതാങ്ഗി ഭർത്താവിനോട് അവനെ ശാപംകൊണ്ടു സംഹരിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനിടയ്ക്കു ഓദനനിൽനിന്നു വിവരം ഗ്രഹിച്ചു പഞ്ചപ്രഥമന്മാർ യുദ്ധം തുടരുന്നു എങ്കിലും ശണ്ഠ ആർക്കും നല്ലതല്ലെന്ന് അറിവുള്ള ദധിമുനി അവിടെയെത്തി ഇരുകക്ഷികളെയും സമാധാനപ്പെടുത്തി അന്യോന്യം താംബൂലദാനം ചെയ്യുവാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ശത്രുക്കളെ ബന്ധുക്കളാക്കിയാണ് ആശാൻ കഥ സമാപിക്കുന്നതു്. ഈ അപൂർവ്വമായ ഇതിവൃത്തഘടനയിൽ ആശാന്റെ മനോധർമ്മപ്രസരം പ്രത്യേകം അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു. പദങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ സരസങ്ങളാണ്. സിതാങ്ഗി ക്ഷുത്തിനു നല്കുന്ന പ്രത്യുത്തരത്തിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗമാണ് അടിയിൽ പകർത്തുന്നതു്.

> “പരനാരിമാരെത്തേടും വിടനോ?–നീ പാരീരേഴും
> ഒരുപോലെ കീർത്തിപെറ്റ ശഠനോ?–പോരിന്നായിങ്ങു
> കരുതിവന്നേരിലൊരു ഭടനോ?-ഗുണദോഷങ്ങ–
> ളറിയപ്പോകാത മഹാജഡനോ?
> ചൊല്ലുകല്ലെങ്കിൽ നിന്നുടെ–രാഗാദിദോഷം വേരോടേ
> ഛേദിച്ചൊഴിക്കുമെന്നുടെ–ശാപകഠാരം കയ്യോടേ;
> ഓർക്ക നീ നടേ.”

അറബിക്കഥ

ആശാന്റെ ആട്ടക്കഥകൾ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു സഗുണങ്ങളെന്നു പറയാവുന്നതു കിളിപ്പാട്ടുകളാണ്. അവയിൽ അറബിക്കഥ 1062-ലാണ് രചിച്ചതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിനു ആനന്ദാമൃതസാഗരം എന്നൊരു പേരും കവി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. കഥാവാദിനി എന്നതു മാസികയുടെ പേരാണ്. ആശാനു ഇംഗ്ലീഷ് പരിചയമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ തമിഴഭാഷയിലുള്ള ഒരു വിവർത്തനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് പ്രസ്തുത കൃതി രചിച്ചതു്. അവതാരികയിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “ഒരു തൊഴിലാളി തന്റെ തൊഴിലിനു വേണ്ടുംവണ്ണവും മിനുസവുമായുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ അവന്റെ യഥാർത്ഥമായ യോഗ്യത എങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിക്കും? വെളിച്ചംകൊണ്ടേ ഇരുൾ നീങ്ങുകയുള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ അറിവുകൊണ്ടേ ഇരുൾ നീങ്ങുകയുലള്ളൂ. അതുപോലെതന്നെ അറിവുകൊണ്ടേ മൂഢതയും പോകൂ. ഈ അറിവോ ആയുഷ്കാലത്തിന്റെ പരിണാമം നോക്കുമ്പോൾ സാമാന്യമായെങ്കിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു സമ്പാദിപ്പാനേ കഴിവുള്ളുതാനും. ഇങ്ങിനെയിരിക്കയാൽ നമ്മുടെ പരിഷ്കാരത്തിനു പ്രധാന തടസ്സമായിക്കാണുന്ന ഗ്രന്ഥലോപമെന്ന ന്യൂനതയെ തീർക്കുന്നതിന് ഇതര ഭാഷകളിലുള്ള കഥകളെ മലയാളഭാഷയിലാക്കി ഗദ്യമായിട്ടോ പദ്യമായിട്ടോ ചമച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു മതിയായിട്ടുള്ളതെന്നു കരുതി കഥാവാദിനി എന്ന പേരോടുകൂടി ഈ പത്രികയെ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.” ആശാന്റെ ഊർജ്ജിതമായ ഭാഷാപോഷണൗത്സുക്യത്തിനു ഒരു നിദർശനമാണ് ഈ ഖണ്ഡിക. ആമുഖവും പതിനൊന്നു ദിവസത്തോളമുള്ള കതയുമേ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഗ്രന്ഥം മുഴുമിപ്പിച്ചതായി അറിവില്ല.

ഹിതപ്രദാനം

1085-ൽ രചിച്ച് 1091-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഹിതപ്രദാനമാണ് ആശാന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകളിൽ വച്ച് ഉത്തമമായി എനിക്കു തോന്നീട്ടുള്ളതു്. നാരദമഹർഷിയെ മഹാവിഷ്ണു വാനരമുഖനാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഹങ്കാരം ശമിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം. അനവധി സദാചാരതത്വങ്ങൾ കവി ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. കവിത നാലു ഖണ്ഡങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില ഈരടികൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> “ചെറിയ ചെറിയ നീരുറവുമുറ്റും ചേർന്നു
> പെരിയൊരാറായൂക്കോടൊഴുകുന്നതു പാർക്കിൽ
> കൃശതാദൗർബ്ബല്യങ്ങളൊഴിച്ചു വഴിപോലെ
> വിശദമാകുംവണ്ണം പുഷ്ടിശക്തികൾ നൽകും
> ഒരുമിപ്പാകുമൈകമത്യമെന്നതു കാട്ടു–
> മുരുസൽഗുണപാഠം തരുമായതു സദാ.
> വല്ലികൾ വൃക്ഷങ്ങളിൽ മെല്ലവേ ചുറ്റിപ്പറ്റി
> നല്ല പോലിടചേർന്നു പടർന്നുകിടപ്പതു
> തന്നെത്താൻ ജീവിപ്പതിനൊന്നുമാകാത്തോർ ചെന്നു
> ധന്യരെസ്സമാശ്രയിക്കെന്നു സൂചിപ്പിയ്ക്കുന്നു.”

1086-ൽ ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ രജതജൂബിലിസംബന്ധിച്ചും 1110-ൽ നടന്ന കാർത്തികതിരുനാൾ രാജകുമാരിയുടെ വിവാഹം സംബന്ധിച്ചും ആശാൻ നിർമ്മിച്ച വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിശേഷവിധിയായി ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല.

കാവ്യങ്ങൾ

ആശാൻ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങൾക്കു താരതമ്യേന ഗുണം കുറയും. 1084-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മാനസോദ്യാനം പാഠ്യപുസ്തകരൂപത്തിലുള്ള ഒരു കൃതിയാണ്; ആകെ 434 ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. അവ ഉപജാതിവൃത്തത്തിൽ നിബന്ധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. സദാചാരപ്രതിപാദകമായ ഈ കൃതിയിൽ അതിനു യോജിച്ച ചില ചെറിയ കഥകളും അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1065-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് എഴുതിയ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമമാഹാത്മ്യമാണ് താദൃശങ്ങളായ ആശാന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതു്. സ്രഗ്ദ്ധരാവൃത്തത്തിൽ 100 ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുള്ള ഈ കൃതിയിൽ കവി ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിന്റെ വിശേഷോൽകൃഷ്ടതയെ വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ‘ഇങ്ങില്ല അങ്ങുമുണ്ട്’, ‘ഇങ്ങുണ്ട് അങ്ങില്ല’, ‘ഇങ്ങുമില്ല അങ്ങുമില്ല’, ‘ഇങ്ങുമുണ്ട് അങ്ങുമുണ്ട്’ എന്ന് ഒരു ഗുരു തന്റെ ശിഷ്യനായ ഒരു രാജകുമാരനോടു നാലു തരത്തിലുള്ള ജീവിതങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുകയും തപസ്വിയെ ആദ്യത്തെ അവസ്ഥയ്ക്കും, വേശ്യയെ രണ്ടാമത്തേതിനും, യാചകനെ മൂന്നാമത്തേതിനും, ഗൃഹസ്ഥനെ നാലാമത്തേതിനും ഉദാഹരണമായി വർണ്ണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗൃഹസ്ഥനെ “ഈ ലോകത്തുള്ള ധർമ്മോചിതസുഖമഖിലം ന്യായമായുണ്ണുമീയാൾ മേലിൽ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ സുകൃതഫലസുഖം പിന്നെയങ്ങും ഭുജിക്കും” എന്നാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്. രാജകുമാരന്റെ സന്യാസ സ്വീകാരാകാംക്ഷ അതോടുകൂടി അസ്തമിക്കുന്നു.

അധ്യാത്മരാമായണസദാചാരങ്ങൾ

അധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിലെ ചില സദാചാരവാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് ആ വാക്യങ്ങളനുസരിച്ചു മനുഷ്യൻ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതിന്റെ അഭിലഷണീയതയെ ഉപപാദിക്കുകയാണ് ആശാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു്. അദ്ദേഹം 1065-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ലെക്ചർകമ്മിറ്റിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ എഴുതി വായിച്ച മൂന്നു ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ ഇതുമാത്രമേ പിന്നീടു വികസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഈശ്വരഭക്തി, ഗുരുഭക്തി, രാജഭക്തി, പിതൃഭക്തി മുതലായി അനേകം പ്രമേയങ്ങളെ ഇതിൽ ആശാൻ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഒരു കവി, ഭാഷാപോഷകൻ, അദ്ധ്യാപകൻ, സമുദായ പരിഷ്കാരി, ലോകസേവകൻ എന്നിങ്ങനെ പല നിലകളിൽ പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ സ്മരണീയനാണ്.

2 കമ്മമ്പള്ളി രാമൻപിള്ളആശാൻ (1021–1087)

കുടുംബവും ബാല്യവും

കൃഷ്ണപുരത്തു കുമ്മമ്പള്ളി രാമൻ പിള്ളആശാൻ സമീപവാസികളുടെ ഇടയിൽ തട്ടുപുരയ്ക്കൽ ആശാൻ എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. കുമ്മമ്പിള്ളി എന്നതു മൂലകുടുംബത്തിന്റെയും തട്ടുപുരയ്ക്കൽ എന്നത് അതിന്റെ ഒരു ശാഖയുടെയും പേരാകുന്നു. രാമൻപിള്ള തട്ടുപുരയ്ക്കൽ വീട്ടിൽ 1021-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ അശ്വതി നാളിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു കായംകുളത്തിനു നാലുമൈൽ വടക്കുള്ള രാമപുരംഗ്രാമത്തിൽ കീഴ്ചേരിമഠത്തിൽ ഗണപതിപ്പോറ്റിയും മാതാവു പാർവ്വതിഅമ്മയുമായിരുന്നു. ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം നമ്മുടെ കവി താഴെച്ചേർക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്.

> “യസ്യാംബാ ഹരിപാദജാന്വയഭവാ പാർകത്യഭിഖ്യാപിതാ
> യസ്യശ്രീപതിവക്ത്രജോ ഗണപതിവേലായുധഃ പൂർവ്വജഃ
> ഗേഹം കമ്മവിഹാരനാമകമദോ ദേശോസ്തി കൃഷ്ണാലയ–
> സ്തേനൈതൽ കില വല്കലസ്ഥമഹാമാഹാത്മ്യമേവമ്മകൃതം.”

അദ്ദേഹത്തിനു വേലായുധൻപിള്ള എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠനുണ്ടായിരുന്നതായി ഈ ശ്ലോകത്തിൽനിന്നറിയുന്നു. ബാല്യത്തിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം മാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. തറവാട്ടിലേയ്ക്കു ഒരു വേലവിരുത്തി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ വേലകളിക്കു കച്ചകെട്ടി. അതു കഴിഞ്ഞു കഥകളിയിൽ വേഷം കെട്ടി ആടുന്നതിനു വിദഗ്ദ്ധനായി. അങ്ങനെയിരിക്കെ, സംസ്കൃതജ്ഞാനമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു രാമൻപിള്ള ഒരവസരത്തിൽ കാണിച്ച കൈ പിഴയ്ക്കുകയും അതു കണ്ടു കൂട്ടുകാരിൽ ഒരു നടൻ ആ ബാലനെ അല്പം അപഹസിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. തദനന്തരം സംസ്കൃതം പഠിക്കാതെ വേഷം കെട്ടുകയില്ലെന്ന് ആ അഭിമാനധനനും ശപഥം ചെയ്തു. അപ്പോഴേയ്ക്കു പതിനഞ്ചു വയസ്സു തികഞ്ഞിരുന്നു.

കൈലാസാശാസ്ത്രികളും രാമൻപിള്ളയും

അക്കാലത്തു തിരുനെൽവേലിയിൽ കടയനല്ലൂരിനു സമീപമുള്ള വീരശിഖാ മണിഗ്രാമത്തിൽനിന്നു കൈലാസശാസ്ത്രികൾ എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധനായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ കായംകുളത്ത് എരുവയിൽ അപ്പൻകുളങ്ങരമഠത്തിൽ താമസിച്ചു പലരേയും സംസ്കൃതഭാഷ പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ശിഷ്യന്മാരെ വളരെ വേഗത്തിൽ വ്യുൽപന്നന്മാരാക്കുന്നതിന് അന്യാദൃശമായ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു രാമൻപിള്ള അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തേവാസിയായി അഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം താമസിച്ചു. ആദ്യം കുറേക്കലത്തേയ്ക്കു ആട്ടത്തിനും പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞ നിമിത്തം ആ കൃത്യാന്തരത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ച് ഏകാഗ്രതയോടുകൂടി സംസ്കൃതസാഹിത്യം അഭ്യസിച്ചു. ആ അഭ്യാസം അദ്ദേഹത്തെ 20-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു നല്ല പണ്ഡിതനായി ഉയർത്തി. ശിഷ്യനു ഗുരുവിന്റെ നേർക്കുള്ള ഭക്തിയും ഗുരുവിനു ശിഷ്യന്റെ നേർക്കുള്ള വാത്സല്യവും അനന്യസാധാരണമായിരുന്നു. ഗുരുവിനെ വന്ദിക്കാതെ ശിഷ്യൻ ഒരു കൃതിയും രചിച്ചിട്ടില്ല. ശിഷ്യനു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള ആശിസ്സുകൾ ഗുരുവും നല്കീട്ടുണ്ടു്. രാമൻപിള്ളആശാന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന രാമദാസൻ എന്ന പേർ തന്നെ ഗുരുദത്തമാണ്. വർക്കല ക്ഷേത്രമാഹാത്മ്യത്തിൽ കവി അദ്ദേഹത്തെ ഇങ്ങനെ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

> “വീരശിഖാമണിഗ്രാമവാസീ, മഹാ–
> ധീരൻ, ധരാദേവവാരശിഖാമണി,
> ഘോരസംസാരവാരാശിതിതീർഷയാ
> താരകബ്രഹ്മസമർപ്പിതമാനസൻ,
> വേദവേദാങ്ഗതത്വജ്ഞാനശേവധി,
> വൈദികസ്മാർത്തകർമ്മണ്യൻ, കലാനിധി,
> സാദരം സർവ്വപുരാണവക്താ, ശിഷ്യ–
> ഖേദാപഹൻ, സർവമോദാവഹൻ, സുധീ,
> കാരുണ്യവാരിധി, കൈലാസനാഥ,നി–
> പ്പാരിൽസ്സമസ്തവിദ്വജ്ജനപൂജിതൻ,
> ചാരു [1] ‘ദീപ്താതപാ’ഖ്യേ സുദേശേ പുരാ
> നാരായണക്ഷേത്രസന്നിധൗ സൽഗൃഹേ
> പാരാതെ പാർത്തു യഥാർഹം സ്വശിഷ്യരെ
> നേരായ ശാസ്ത്രസാരത്തെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു.”

സുഭദ്രാഹരണം തുള്ളലിൽ

> “വാണീചാരുകടാക്ഷഭൃങ്ഗപടലീവാസന്തികാമുദ്ഗമം
> ക്ഷോണീഭൃഷണലബ്ധവർണ്ണമുകടീകോടീരനീരാജിതം
> മാണിക്യം ദ്വിജമാത്മവേദിനമഹം കൈലാസനാഥം ഗുരും
> വാണീവർണ്ണഗുണാപ്തയേ ഗുണനിധിം ധ്യായാമി ചിത്തേ ഭൃശം”

എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൈലാസശാസ്ത്രി ആ ശിഷ്യന്

> “വിദ്യാജന്യമഹാമതിത്വയശസാ രായാ ച ദിവ്യൗഷധൈ–
> സ്സൗശീല്യാദിഭിരന്തരങ്ഗസുഗുണൈശ്ശുശ്രൂഷയാ സാദരം
> സമ്യാഗ്ദ്ധ്യാനപരാത്മധാമഗനിതാനന്ദേന മൽപൂജനം
> സംഭൃതം തവ രാമദാസ! ഭഗവാൻ സ്യാച്ഛ്റേയസേ ശങ്കരഃ”

എന്ന് ഒരു സർവ്വസ്പൃക്കായ പ്രശംസാപത്രവും നല്കീട്ടുണ്ടു്. ശാസ്ത്രികൾക്കു നിരവധി ശിഷ്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നു; എങ്കിലും അവരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായി രാമൻപിള്ളയെത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നത്. ആ മഹാപുരുഷൻ വാർദ്ധക്യത്തിൽ സന്യസിച്ചു മാവേലിക്കരെവെച്ചു പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. രാമൻപിള്ള 20-ാമത്തെ വയസ്സിൽത്തന്നെ ഗുരുനാഥന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി മനയംമനക്കോട്ട് എന്ന സ്ഥലത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടു ദേവികുളങ്ങരക്ഷേത്രത്തിലെ കളിത്തട്ടിൽവെച്ചു പല ബാലന്മാരേയും സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി.

ജ്യോതിഷം

അധ്യാപകവൃത്തിക്കു ജ്യോതിഷജ്ഞാനം ആവശ്യകമാണെന്ന്, അപ്പോഴേയ്ക്കും ആശാനായിക്കഴിഞ്ഞ രാമൻപിള്ളയ്ക്കു തോന്നി. അതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു പണ്ഡിതനെ ഉപസർപ്പണംചെയ്തു; എങ്കിലും അദ്ദേഹം അതിനു വൈമുഖ്യമാണു പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. തന്നിമിത്തം കൈലാസശാസ്ത്രികൾ തന്നെ ആ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം അപേക്ഷിച്ചു. ശാസ്ത്രികൾ ആ വിഷയത്തിൽ യാതൊരു ജ്ഞാനവുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അന്ന് എരുവയിൽ പടയത്തു വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മാത്തൂർ പണിക്കരോട് അദ്ദേഹം തന്നെ അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രഥമപാഠങ്ങൾ ഓരോ ദിവസവും പഠിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ശിഷ്യനെ പഠിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് ആശാൻതന്നെ പണിക്കരുടെ ശിഷ്യനായി ലീലാവതി തുടങ്ങിയ ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ കുലങ്കഷമായി അഭ്യസിച്ച് ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ അത്യന്തം നിഷ്ണാതനായിത്തീർന്നു. അതിനുമേൽ പള്ളിച്ചൽ കട്ടച്ചിറ ചെമ്പകശ്ശേരിപ്പോറ്റിയോടു വൈദ്യവും ശ്രീധരയോഗിയോടു വേദാന്തവും പരിശിലിച്ചു. അത്രയുമായപ്പോൾ ആശാനു വയസ്സ് ഇരുപത്തിമൂന്നായി.

അനന്തരജീവിതം

വേദാന്തവിചാരത്തിന്റെ ഫലമായി ആശാനു വൈരാഗ്യം അങ്കുരിക്കുകയും തന്നിമിത്തം ഉടൻ തന്നെ അദ്ദേഹം കാശിക്കായി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു, എങ്കിലും ബന്ധുക്കളുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു് തിരിയെ പോന്നു. ചെല്ലപ്പാപിള്ള എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ജഡ്ജിയെ കാദംബരിയുംദശകുമാരചരിതവും പഠിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് പുതുപ്പള്ളി ചേവണ്ണൂർവീട്ടിൽ താമസിച്ചു മുപ്പത്തിരണ്ടു വർഷം തുടർച്ചയായി പലരേയും കാവ്യനാടകാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു യശസ്വിയും ധനവാനുമായിത്തീർന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരധ്യാപകന് അനർഘവും അപരിമിതവുമായ ശിഷ്യസമ്പത്തുണ്ടായതിൽ ആശ്ചര്യമില്ലല്ലോ. ആ ശിഷ്യന്മാരിൽ (1) വെളുത്തേരി കേശവൻവൈദ്യൻ, (2) പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യൻ, (3) പുതുക്കാട്ടു മഠത്തിൽ കൃഷ്ണനാശാൻ, (4) മണിപ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, (5) വാരണപ്പള്ളി കുഞ്ഞുപണിക്കർ എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടതായുണ്ടു്. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളും അദ്ദേഹത്തോടു കുറേക്കാലം സംസ്കൃതം പഠിക്കുകയുണ്ടായി. കാർത്തികപ്പള്ളി, കരുനാഗപ്പള്ളി, മാവേലിക്കര എന്നീ താലൂക്കുകളിൽ പതിനൊന്നാം ശതകം ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പലരിലും ദൃശ്യമായിരുന്ന സംസ്കൃതാഭിനിവേശത്തിനു പ്രധാനഹേതുഭൂതന്മാർ കൈലാസശാസ്ത്രികളും രാമൻപിള്ള ആശാനുമായിരുന്നു. 1067-ൽ അരിപ്പാട്ടും ആനന്ദവല്ലീശ്വരത്തും ധ്വജപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു മുഹൂർത്തം ചാർത്തിക്കൊടുത്തത് ആശാനാണ്. തന്റെ മരണദിവസം മുൻകൂട്ടി ആ ജ്യോതിർവ്വിത്തു ഗണിച്ച് അതിന് ഒരു കൊല്ലംമുൻപുതന്നെ തട്ടുപുരയ്ക്കലേയ്ക്കു താമസം മാറ്റി. 1087-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിലെ ശുക്ലദ്വാദശിയോടു ചേർന്ന അശ്വതിനക്ഷത്രത്തിൽ കഥാപുരുഷൻ ബ്രഹ്മസായൂജ്യം പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ

ആശാന്റെ കൃതികളിൽ (1) വർക്കലസ്ഥല മാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടും. (2) പ്രബോധനചന്ദ്രോദയം ഭാഷാ നാടകവുമാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. അവയ്ക്കുപുറമേ (3) സുഭദ്രാഹരണം ഓട്ടൻതുള്ളൽ, (4) ഭഗവന്നാമസൂത്രമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, (5) പട്ടണത്തുപിള്ളയാർപാട്ട്, (6) ബാല പ്രബോധാമൃതം, (7) കാദംബരീകഥാസാരം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വേറെയും കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയം, സത്യാസ്വയംവരം എന്നീ ആട്ടക്കഥകൾ, ഷാണ്മാതുരമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, സുബ്രഹ്മണ്യസ്തോത്രമാല, നേതൃഭൃങ്ഗചരിതം മുതലായി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുംകൂടി രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടുകേൾവിയുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. പേട്ടയിൽ ആശാനെന്നപോലെ കമ്മമ്പള്ളി ആശാനും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ കവനം ചെയ്യുന്നതിനായിരുന്നു സ്വാധീനത.

---

1. ദീപ്താതപം-(എരിവെയിൽ) എരുവെയിൽ.

3 വർക്കലസ്ഥലമാഹാത്മ്യം

ഈ കൃതി 1077-ാമാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ ആരംഭിച്ച തായി കാണുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാ ണത്തിലെ ക്ഷേത്രകാണ്ഡമെന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾ പ്പെട്ടതെന്നു സ്വയം ഘോഷിക്കുന്നതും 13 അധ്യായ ങ്ങൾ അടങ്ങിയതതുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ആ പേരിലു ണ്ടു്. അതിനെ ആശാൻ വളരെ വിസ്തരിച്ചു കിളിപ്പാട്ടാ ക്കിയിരിക്കുന്നു. പ്രാജാപത്യമെന്നും, ജനാർദ്ദനമാഹാ ത്മ്യമെന്നും, വാസിഷ്ഠമെന്നും, പാണ്ഡ്യരാജീയമെന്നും, ക്ഷേത്രയാത്രാവിധാനമെന്നുമുള്ള പേരുകളിൽ അഞ്ചു കാണ്ഡങ്ങൾ ഇതിലുണ്ടു്. ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

> “ഖലനധികനികൃതിപരനായധർമ്മിഷ്ഠനായ
> ഖ്ർവേതരം പാപമാർജ്ജിച്ചിരുന്നു നീ.
> പരതരുണിരതി ചതിവു കളവു ചൂതും തഥാ
> പാരാതെ ദുർവ്യവഹാരം ദുരാചാരം
> സുജനമൊരു കലഹമതിശഠരൊടനുകൂലവും
> സൂത്രത്തിലന്യധനാപഹാരങ്ങളും
> ഇവ പലതുമനുദിവസമീടാർന്നു ചെയ്തു നീ–
> യില്ലംവക സ്വത്തശേഷം നശിപ്പിച്ചു.
> തദനു തവ ബഹുതരമനാവശ്യകത്തിനു
> താല്പര്യമോടുമേറ്റം കടം വാങ്ങിനാൻ.
> ഒരു ദിവസി ഉണനിലയനാം ധരണീസുര–
> നുത്തമർണ്ണൻ ഭവാനെത്തടുത്തീടിനാൻ.”

4 പ്രബോധനചന്ദ്രോദയം

ഇതു സംസ്കൃതത്തിൽ കൃഷ്ണമിശ്രൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധമായ നാടകത്തിന്റെ ഭാഷാനുവാദമാണ്. ഈ കൃതി 1077 കർക്കടകത്തിൽ രചിച്ചതായി കവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പരമാത്മധ്യാനതൽപരനായ തനിയ്ക്കു ശൃങ്ഗാരരസപ്രധാനങ്ങളായ നാടകങ്ങളോടു വൈമുഖ്യമാണുള്ളതെങ്കിലും ശിഷ്യന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനനിമിത്തവും "ജേതാവായിരിക്കുന്ന പ്രധാനനായകൻ വിവേകവും ജേതവ്യനായിരിക്കുന്ന പ്രതിനായകൻ മഹാമോഹവും പരമാത്മജ്ഞാനോദയം ഫലവും ആയിരിക്കയാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ അധിക പരിചയമില്ലാത്തവരായുള്ള ആസ്തികജനങ്ങൾക്ക് ആത്മ ബോധോദയത്തിനു മാർഗ്ഗമായിത്തീരും" എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് താൻ ആ വിവർത്തനത്തിന് ഉദ്യമിച്ചതാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിജ്ഞാപനംചെയ്യുന്നു. അപൂർവ്വം ചില ശ്ലോകങ്ങളേ ഇതിൽ നിർദ്ദേഷങ്ങാളായുള്ളു.

5 സുഭദ്രാഹരണം ഓട്ടൻതുള്ളൽ

ഇതു് 1053-ൽ എഴുതി.

> “അങ്ഗമശേഷം പരുപരെയായി”
> “സങ്ഗതിയെന്തിച്ചൊറിയുളവാകാൻ?”
> “മങ്ഗലശീലേ! ചന്ദനമാണേ”
> “എങ്ങു ലഭിച്ചു ചന്ദനമിപ്പോൾ?”
> “ശാസ്താനടയിൽക്കൂടി വരുമ്പോൾ
> ശാന്തിക്കാരൻ തന്നിതു കളഭം”
> “കളഭമണിഞ്ഞാൽ പരിമളമില്ലേ?
> പൊളിയെന്തിനു മാം ചൊല്ലീടുന്നു?”
> “പൊളിപറകല്ലേ; നമ്പ്യാതിരിമാർ
> വിറകിൽമുട്ടുമരച്ചുകൊടുക്കും.”

മറ്റു കൃതികൾ

ഭഗവന്നാമസൂത്രമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട് 1058-ൽ

> “സ്പഷ്ടം ശ്രീവിശാഖതാരോത്ഭവൻ പ്രജകൾക്കു
> തുഷ്ടിപുഷ്ടിയെസ്സദാ നല്കും രാജർഷി ശ്രേഷ്ഠൻ”

രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തിരുന്ന കാലത്താണ് രചിച്ചതു്. പട്ടണത്തുപിള്ള എന്ന സിദ്ധന്റെ തമിഴ് പാട്ടുകൾ ശ്ലോകരൂപത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് പട്ടണത്തുപിള്ളയാർപാട്ട് എന്ന ഗ്രന്ഥം. ബാലപ്രബോധനാമൃതത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഒന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമേ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ളു.

> “ശ്രീകൈലാസപതിം നത്വാ ഗുരുമാനന്ദവിഗ്രഹം
> ലിഖേന്വയാദിബോധാർത്ഥം ബാലനാം പ്രത്യയാൻ
> പ്രതി.”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു വ്യാകരണമാണ് അതിലെ വിഷയമെന്നറിയാം. ഗ്രന്ഥവും പക്ഷേ സംസ്കൃതമായിരിക്കാം. കാദംബരീകഥാസാരം ഒരു ഗദ്യകൃതിയാണ്. കാദംബരിയിലെ ഇതിവൃത്തം മുഴുവൻ അതിൽ വളരെ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഒരു കവി എന്നതിനെക്കാളധികം ഒരു സംസ്കൃതാധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിലാണ് ആശാൻ കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

6 വെളുത്തേരി കേശവൻവൈദ്യൻ (1014–1072)

ജീവചരിത്രം

കേശവൻവൈദ്യൻ തിരുവനന്തപുരത്തു മണക്കാടെന്ന സ്ഥലത്തു തോട്ടത്തിൽ വെളുത്തേരി എന്ന പ്രസിദ്ധമായ ഈഴവകുടുംബത്തിൽ 1014-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. ബാല്യത്തിൽ കുറെയെല്ലാം സംസ്കൃതം അഭ്യസിക്കുകയും കവിതകൾ എഴുതുകയും ചെയ്തതിനുമേൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി വാരണപ്പള്ളിവീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി അവിടെ കുമ്മമ്പള്ളി രാമൻപിള്ളആശാന്റെ അന്തേവാസിയായി താമസിച്ചു. ഏതാനും കൊല്ലം നാടകവും അലങ്കാരവും പഠിച്ചപ്പോൾ ശിഷ്യൻ പ്രതിഭാബലംകൊണ്ടു ഗുരുവിനു തുല്യനായ ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ആശാനെപ്പറ്റി വൈദ്യൻ തന്റെ ബാലിസുഗ്രീവസംഭവം എന്ന വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ ഇങ്ങനെ ഗാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

> “ഗുരുമതിയാം കൈലാസക്ഷിതിസുരശിഷ്യനാകു–
> മുരുതരപുണ്യശാലി പുരുഷരത്നം
> ഉലകെങ്ങും പുകൾ പൊങ്ങി വിലസും ശ്രീരാമാഖ്യനാം
> നലമെഴും മമ ഗുരുവരൻതന്നുടെ
> തിരുവടിമലരിണ കരുതീടുന്നേനനിശം
> വരമതിൽപ്പരമെന്തിങ്ങെനിക്കു പാർത്താൽ?”

1056-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു വിദ്യാവിലാസിനി എന്ന മാസിക പ്രചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അതിൽ കവലയാനന്ദം തർജ്ജമചെയ്തു് “അർത്ഥാലങ്കാരം” എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ചില ഉദാഹരണങ്ങളിൽ വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ നാമധേയം കൂടി ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു.

> “വിശാഖക്ഷിതിനാഥന്റെ വിഭ്രാജൽകീർത്തിമണ്ഡലം
> അനന്തതരുണിയെന്നോണം ചെന്നെത്തുന്നഭ്രഗംഗയിൽ”

എന്ന ഉപമാലങ്കാരത്തിനുള്ള ഉദാഹരണം ആ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. പണ്ഡിതപ്രിയനായ മഹാരാജാവു് അതിന്റെ പ്രണേതാവിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുകയും വിദ്വാനും കവിയുമാണെന്നറിഞ്ഞതിനാൽ സന്തോഷിച്ചു തിരുമുമ്പിൽ വരുത്തി ഒരു വീരശൃംഖല സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു വൈദ്യത്തിൽ പറയത്തക്ക ജ്ഞാനമില്ലായിരുന്നു. അഷ്ടാങ്ഗഹൃദയം നിഷ്കർഷിച്ചു് അഭ്യസിക്കണമെന്നു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഉപദേശിക്കുകയാൽ മലബാറിലും മറ്റും പോയി ക്ഷണത്തിൽ വൈദ്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ സാങ്ഗോപാങ്ഗമായി പഠിച്ചും ചികിത്സാപദ്ധതികൾ സമ്പ്രദായാനുസാരേണ പരിശീലിച്ചും തിരിച്ചെത്തി വീണ്ടും അവിടത്തെ മുഖം കാണിച്ചു. ഭജനപ്പുരയിൽ എഴുന്നള്ളീത്താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ഉത്രംതിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെ വൈദ്യനായി മഹാരാജാവു് ഉടൻതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ നിയമിച്ചു നിത്യച്ചെലവിൽ ശമ്പളവും പതിച്ചുകൊടുത്തു. വിശാഖംതിരുമേനിയെപ്പറ്റി വൈദ്യൻ സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു കാവ്യവും തിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ സാഹിത്യകാരനെന്നും കൊട്ടാരംവൈദ്യനെന്നുമുള്ള നിലയിൽ സ്വസമുദായത്തിനും സ്വദേശത്തിനും ഏറ്റവും അഭിമാനകരമായ ജീവിതം നയിച്ചു് 1072-ാമാണ്ടു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

കേശവൻവൈദ്യൻ സംസ്കൃതത്തിൽ (1) വിശാഖവിലാസകാവ്യവും, ഭാഷയിൽ (2) ബാലിസുഗ്രീവസംഭവം വഞ്ചിപ്പാട്ടും, (3) അർത്ഥാലങ്കാരം, (4) പ്രസന്ന രാഘവം ഭാഷാനാടകം എന്നീ കൃതികളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ വഞ്ചിപ്പാട്ടില്ലാതെ മറ്റൊന്നും പൂർണ്ണമായിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. ഇവയ്ക്കുപുറമേ തിലോത്തമാവിജയം ആട്ടക്കഥ, ബാലപാഠാമൃതം, ഹിതോപദേശം, ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ, അഷ്ടാങ്ഗഹൃദയം ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അവ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

വിശാഖവിലാസം

> “ശ്രിയാം നിധിശ്ശ്രീപതിദാസശേഖരോ
> മഹീപതിർദ്ദക്ഷിണകേരളാധിപഃ
> വിശാലവിഖ്യാതമതിർമ്മഹാഭുജോ
> വിശാഖരാജോദ്യ വിഭാതി വിശ്രുതഃ.
>
> അഭാവതോ യസ്യ ചിരാദ്വ്യഥാജ്ജുഷേ
> ഭുവേ മഹാരാജമിഷേണ സോധുനാ
> ബുധേപ്സിതാർത്ഥപ്രതിപത്തിലാലസോ
> വിശാഖകല്പാദ്രുരധായി വേധസാ.”

അർത്ഥാലങ്കാരം

യത്ത്വന്നേത്രസമാന” എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ വിവർത്തനം.

> “കണ്ണോടൊത്ത കരുത്ത താമരയിതാ
> തണ്ണീരിൽ മുങ്ങി പ്രിയേ!
> തുണ്ഡത്തോടെതിരായ വെണ്മതി ഘനേ
> തിണ്ണെന്നു മങ്ങീടിനാൻ
> നിന്നോടൊത്തു നടക്കുമന്നനിരയും
> ചെന്നെത്തിനാർ മാനസേ
> പൊന്നേ! നിന്നൊടു തുല്യവസ്തുവപി മേ
> ദൈവം പൊറുത്തീലഹോ!

പ്രസന്നരാഘവനാടകം

ഇതു ജയദേവകൃതമായസംസ്കൃതനാടകത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണ്. ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

> “ചാതുര്യമുള്ള ജനമന്യമനോരഥത്തെ–
> ബ്ബോധിച്ചിടുന്നു പുനരാകൃതികൊണ്ടുമാത്രം
> ഗർഭത്തിലാഴുമൊരു കേതകിതൻ പ്രസൂനം
> ഷൾപാദിജാലമറിയുന്നു മണത്തിനാലേ.”

7 ബാലിസുഗ്രീവസംഭവം

1058-ാമാണ്ടു രചിച്ച ഈ കൃതി ഏറ്റവും മനോഹരവും സാമാന്യം ദീർഘവുമായ ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടാണ്. അച്ഛന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു രചിച്ചതാണെന്നും മകൾ മന്ദാകിനിക്കു് ഒരു കാലത്തു് അതു ഗാനം ചെയ്‌വാൻ ഇടവരുമെന്നും കവി പറയുന്നു.

“പരിഭ്രുതി ലവലേശം വരുമോ? മാമകതാതൻ
കരുണ പൂണ്ടനുഗ്രഹിച്ചതിമോദേന
‘മകനേ! നീയിതു ചെയ്‌തേ മതിയാവൂ’ എന്നൊരുനാൾ
മനം തെളിഞ്ഞാജ്ഞാപിച്ച മഹിമയാലും
മകളായ ‘മന്ദാകിനി’ വളരുവോളിതു മുറ്റും
മഹിതസന്തോഷം പാടി രസിച്ചിടാനും
സകലനായകൻതന്റെ തിരുവുള്ളം വരേണമെ–
ന്നകതാരിൽ വളരുന്ന കരുതലാലും”

എന്നീ ഈരടികൾ നോക്കുക. വൈദ്യന്റെ കവിതാരീതി പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ രാമപുരത്തു വാരിയരുടേതിനോടു് ഒട്ടൊക്കെ സമീപിക്കുന്നു എന്നു ചുവടേ ചേർക്കുന്ന വരികളിൽനിന്നു വെളിവാകുന്നതാണ്.

“ജയിക്ക വിശ്വകർത്താവേ! ജയിക്ക വിരിഞ്ചമൂർത്തേ!
ജയിക്ക ഭാരതീജാനേ! ജയിക്ക നിത്യം.
നിനയ്ക്കുമ്പോൾ നിനക്കെന്തു വഹിയ്ക്കയില്ലബ്ജയോനേ!
സനൽക്കുമാരാദികൾക്കും ശരണം നീയേ.
തുറക്കുമ്പോൾ ത്രിഭുവനം പിറക്കുന്നു നയനങ്ങ–
ളിറുക്കുമ്പോൾ പ്രളയവും ഭവിച്ചീടുന്നു.
ഒരുത്തനെ പ്രഭുവായുമൊരുത്തനെബ്ഭൃത്യനായു–
മൊരുത്തനെസ്സർവത്തിനും കരുത്തനായും
പിറപ്പിച്ചു വളർത്തിസ്സംഹരിപ്പതും നീയല്ലയോ?
മറപ്പൊരുളായതും നീ മതിയിലോർത്താൽ,
എറുമ്പിൽത്തൊട്ടെണ്ണിക്കൂടാതുള്ള ജീവിജാലങ്ങൾക്കു
പരൻ പുരുഷനാം ഭവാൻ പരമതാതൻ.
ഹരൻതിരുവടിതാനും കരിമ്പുവില്ലൻപിതാവും
നിരന്തനായീടും നീയും നിനയ്ക്കിലൊന്നേ.
അങ്ങുമിങ്ങുമെങ്ങും നിറഞ്ഞഖിലാണ്ഡവും കവിഞ്ഞു
തിങ്ങിവിങ്ങി വിളങ്ങീടും ഭഗവാനേ! നീ
ഇന്ദ്രിയമാനസശ്വാസസന്ദമനവിശുദ്ധരാ–
മുന്നതയോഗികളുടെ ഹൃന്നളിനത്തിൽ
സാന്ദ്രമോദം പള്ളികൊണ്ടു സർവസിദ്ധികളും നല്കും
കാന്ദിശീകപരിത്രാണപരനേ! പോറ്റി!”

ഈ കൃതിയിൽ ബാലിയുടെ മാതാവിന്റെ കേശാദിപാദാന്ത വർണ്ണനം കവി അചുംബിതങ്ങളായ അനവധി ഉല്ലേഖങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

8 പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ (1038–1069)

ചരിത്രം

പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യനു പി.കെ.കൃഷ്ണൻ വൈദ്യൻ എന്ന പേരിലാണ് പ്രസിദ്ധി. അദ്ദേഹം 1038-ാമാണ്ടു കുംഭം 8-ാം നു തിരുവനന്തപുരത്തു മുട്ടത്തറദേശത്തു പെരുന്നെല്ലി എന്ന ഗൃഹത്തിൽ ജനിച്ചു. ആ തറവാടിനു പുതുപുരയ്ക്കൽ എന്നും പേരുണ്ട്. വൈദ്യന്റെ പിതാവായ മുട്ടത്തറ പുലാങ്ങൽവീട്ടിൽ കുട്ടിയപ്പി പരിഷ്കൃതനും കരകൗശലവിദ്യകളിൽ വിദഗ്ദ്ധനുമായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ ഗുരുവായ പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ ശിക്ഷാനൈപുണ്യത്താൻ പത്തുവയസ്സു തികയുന്നതിനുമുൻപുതന്നെ സ്വഭാഷയിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച കഥാപുരുഷൻ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ പതിനാലാമത്തെ വയസ്സുവരെ പരവൂർ പൊഴിക്കര കായലഴികത്തു ഗോവിന്ദനാശാനോടു സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രഥമപാഠങ്ങളും, 15-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ദാമോദരൻകർത്താവിനോടു രഘുവംശവും കുമാരസംഭവവും അഭ്യസിച്ചു. പിന്നീട് അക്കാലത്തു കമ്മമ്പള്ളി രാമൻപിള്ളാആശാന്റെ അന്തേവാസിത്വംകൊണ്ടു തന്റെ ഒരു ബന്ധുവായ വെളുത്തേരി കേശവൻവൈദ്യൻ പ്രശസ്തപണ്ഡിതനായിത്തീർന്നതു കണ്ടു തനിക്കും ആ ഗുരുവിനോടു സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹം തോന്നി വാരണപ്പള്ളീയിലേയ്ക്കു പോയി.

വാരണപ്പള്ളിയിൽ താമസം

അന്നു ധനാഢ്യമായ വാരണപ്പള്ളീ വീട്ടിലെ കാരണവരും സാഹിത്യരസികനുമായ കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ (1035-1077) ബാലന്മാരായ ഈഴവരെ തന്റെ ചെലവിൽ കൂടെത്താമസിപ്പിച്ചു രാമൻപിള്ളയെക്കൊണ്ട് അധ്യാപനം ചെയ്യിക്കുന്നതിൽ തൽപരനായിരുന്നു. വൈദ്യൻ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സുവരെ ആശാനോടു കാവ്യനാടകങ്ങളും അലങ്കാരശാസ്ത്രവും അഭ്യസിച്ചു. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പ്രായത്തിൽക്കവിഞ്ഞ കവിതാവാസന പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം അവിടെവെച്ച് (1) കചചരിതം അമ്മാനപ്പാട്ട്, (2) കുകുത്സുവിജയം ആട്ടക്കഥ, (3) മഴമങ്ഗലഭാണത്തിന്റെ പരിഭാഷ തുടങ്ങിയ ചില കൃതികൾ കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു രചിക്കുകയുണ്ടായി. കചചരിതം ഒരു കാലത്തു വളരെ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഒരു പാട്ടാണ്. മണവൂർ ഗോവിന്ദനാശാൻ കായംകുളം കെ.സി.കുഞ്ഞൻവൈദ്യൻ തുടങ്ങി പില്ക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധന്മാരായിത്തീർന്ന ചില യുവാക്കന്മാർ അന്നുവൈദ്യന്റെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നു. കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ സ്വന്തമായി ഒരു കഥകളിയോഗം നടത്തിയിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കവി "നാട്യപ്രചാരപരദന്തിവിഹാരനാഥൻ" എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ യോഗക്കാരാണ് കകുത്സുവിജയം ആദ്യമായി അഭിനയിച്ചത്.

ശാസ്ത്രപഠനം

21-ാമത്തെ വയസ്സിൽ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു തിരിയെപോന്നു കടയം സുബ്ബയ്യാദീക്ഷിതരുടെ അനുജനും പ്രസിദ്ധ വൈയാകരണനുമായ നാണുശാസ്ത്രികളോടു സ്വല്പം സിദ്ധാന്തകൗമുദി പഠിച്ചു.അന്ന് അദ്ദേഹം നെടുമങ്ങാട്ടു തഹശീൽദാർ ആയിരുന്നതിനാൽ അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ ശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചത്. അഷ്ടാങ്ഗഹേദയവും കുറെയെല്ലാം കമ്മമ്പള്ളി ആശാനിൽനിന്നു വശമാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിലും അതുകൊണ്ട് അലംഭാവം വരാതെ ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ അനന്തപുരത്തു മൂത്തകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശിഷ്യനായി ആ ശാസ്ത്രവും സമഗ്രമായി ശീലിച്ചു. ആശാനെയും മൂത്ത കോയിത്തമ്പുരാനെയുമാണ് കവി തന്റെ പരമഗുരുക്കന്മാരായിക്കരുതിയിരുന്നത് എന്നുള്ളതിനു മലയാള മനോരമയിൽ അദ്ദേഹം ഒരവസരത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച

> "ശ്രീമൽകൈലാസാഭിധഭൂമീദേവപ്രവീണവരശിഷ്യൻ
> ധീമാന്മാരടിപണിയും രാമാഭിഖ്യപ്രസിദ്ധകവിമണിയും
>
> ചൊല്കൊണ്ടീടിന പണ്ഡിതാവലി മുദാ ചുറ്റും
> ചൂഴന്നങ്ങിരു–
> ന്നൽപന്നാദരമെപ്പൊഴും മടിയിൽവച്ചൊപ്പം
> തലോടിത്തഥാ
> സൽഭക്ത്യാ സമുപാചരിച്ചുപചരിച്ചീട്ടുന്നൊരോമൽപദ–
> പ്പൊല്പൂവാർന്നൊരു പർപ്പഭ്രമണനും മദ്ദേശികന്മാർ
> വിഭോ!"

എന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. വീണ്ടും സ്വഗൃഹത്തിലെത്തി തിരുവനന്തപുരത്തു കരമനെ ആണ്ടിയിറക്കത്തു സ്വന്തമായി ഒരു വൈദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചു ചികിത്സ നടത്തിത്തുടങ്ങി. അന്നും സഹജമായ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല. പുന്നപുരത്തു നാറായനൻപോറ്റിയോടു തർക്കവും പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ളാഅശാനോടുതന്നെ വേദാന്തവും പഠിച്ചു. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സാഹചര്യം നിമിത്തം തമിഴിലും പ്രായോഗികമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു.

സാഹിത്യവ്യവസായം

ആ സമുദ്യമങ്ങളോടുകൂടി സാഹിത്യസേവനവും കവിമുറയ്ക്കു നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മലയാളമനോരമ, കേരളനന്ദിനി, സുജനാനന്ദിനി മുതലായ പത്രങ്ങളിൽ പല ശ്ലോകങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തു കേരളമെങ്ങും വിഖ്യാതനായി. മുൻപറഞ്ഞ കൃതികൾക്കുപുറമേ വാരണപ്പള്ളീ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം അലങ്കാരത്തിൽ (4) പദദോഷ പ്രകരനവും, (5) കൊക്കോകം മണിപ്രവാളവും, (6) സ്ത്രീധർമ്മം മണിപ്രവാളവും കുഞ്ഞൻവൈദ്യന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് (7) അഷ്ടാങ്ഗഹൃദയത്തിൽ രോഗോൽപാദനംവരെയുള്ള ഭാഗത്തിന്റെ ഭാഷാനുവാദവും, (8) ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം ഭാഷാ ചമ്പുവിൽ കുറേ ഗദ്യപദ്യങ്ങളും, അവകൂടാതെ (9) അരുവിപ്പുറം സ്ഥലമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടും, (10) വയ്ക്കം യാത്രാശതകം മണിപ്രവാലവും, (11) ഭദ്രാഷ്ടവാഷ്കവും, (12) സുന്ദരീ സ്വയംവരം വഞ്ചിപ്പാട്ടും, (13) തിരുക്കുളറിന്റെ തർജ്ജമ ഏതാനും ഭാഗവും, (14) ഒരു മാരൻപാട്ടും, (15) തന്റെ ഒരു സുഹൃത്തായ കുമാരപിള്ള വക്കീലിന്റെ വീട്ടിൽ നടന്ന ഒരു കെട്ടുകല്യാണത്തെ വിഷയീകരിച്ചു രണ്ടാശ്വാസത്തിൽ 175 ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു കല്യാനവൃത്തം മണിപ്രവാലവും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒടുവിൽ 1069-ാമാണ്ടു രചിച്ച (16) സുഭദ്രാഹരനം നാടകമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ കൃതി. അതു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ പേട്ടയിൽവെച്ച് അഭിനയിക്കപ്പെട്ടു. സൂത്രധാരനായി രങ്ഗപ്രവേശം ചെയ്തതു നല്ല വേഷച്ചേർച്ചയും അഭിനയപാടവവുമുള്ള കവിതന്നെയായിരുന്നു. 1067-ൽ കോട്ടയത്തുവച്ചു വറുഗീസു മാപ്പിളയുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ നടന്ന കവിസമാജത്തിൽ മത്സരപരീക്ഷകൾക്കു ചേർന്നു പ്രശംസാപത്രങ്ങൾ വാങ്ങിവശ്യവാക്കെന്നു സർവ്വസമ്മതി നേടിയതിനുമേലാണ് ആ കൃതി അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചത്.

അകാലമരണം

1069-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം 29-ാംനു മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ വിഷൂചിക ബാധിച്ചു പരലോകപ്രാപ്തനായി. കുറേക്കാലംകൂടി ജീവിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ സുഭദ്രാഹരണം പോലെ അനശ്വരങ്ങളായ വേറെയും, ചില പ്രബന്ധരത്നങ്ങൾകൊണ്ടു കൈരളിയെ അദ്ദേഹം അലങ്കരിക്കുമായിരുന്നു.

വെണ്മണി മഹൻനമ്പൂരിയും കൃഷ്ണൻവൈദ്യനും

തെക്കരിൽ ആദ്യമായി വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങിയതും, വെണ്മണിമഹനെ പ്രത്യേകിച്ച് അനുകരിച്ചതും കൃഷ്ണൻവൈദ്യനായിരുന്നു. ആ പദഘടനാചാതുരി, ആ പ്രാസ പ്രതിപത്തി, ആ സ്തോഭജനകമായ വർണ്ണനാവൈഭവം, ആ അശ്ലീലാഭിരുചി ഇത്യാദി ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രായേണ രണ്ടുപേരിലും ഒന്നുപോലെ കാനാവുന്നതാണ്. ഫലിതം വെണ്മണിയോളംതന്നെ വൈദ്യനില്ല. ചില അസ്വരസങ്ങളായ തെക്കൻപദങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങു കടന്നുകൂടീട്ടുമുണ്ട്. എന്നാൽ ഉല്ലേഖപാടവം വെണ്മണിയേക്കാൾ കൂടും. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ വെണ്മണിയോളം കയറ്റം കവിതയ്ക്കുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. എങ്കിലും കൃഷ്ണൻവൈദ്യന്റെ കവിതകൾക്കു വെണ്മണിച്ചുവയുണ്ടെന്ന് അക്കാലത്തെ സഹൃദയന്മാർ ഐകകണ്ഠേന സമ്മതിച്ചിരുന്നു. രണ്ടുപേർക്കും മടികൊണ്ടു തങ്ങളുടെ പല പ്രബന്ധങ്ങളും മുഴമിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. "ഒന്നാണൊന്നാമതൊന്നാന്തരമൊരു മടിയാണേതിലും കാതലിമ്മേ" എന്നു വൈദ്യൻതന്നെ തന്റെ ആ സ്വഭാവവൈകല്യം വിളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുമുണ്ട്. ഇനി ചില കൃതികളിൽനിന്ന് ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ പകർത്തിക്കാണിക്കേണ്ട ഭാരമേ അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ.

കുകുത്സുവിജയത്തിലെ ഒരു കുമ്മി

ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിനു മുൻപു രചിച്ച ഒരാട്ടക്കഥയാണിതെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

> "ഏണമിഴികളേ വന്നീടുവിൻ നാണം വിനാ നേരേ
> നിന്നീടുവിൻ
> പാണിയിൽത്താളം പിടിച്ചു സുശ്രോണീ! നിന്നോളം
> കളിപ്പതി–
> നരും നഹി പേരുന്നതി ചേരുന്നൊരു നീയിന്നിഹ
> ദൂരത്തു പോകൊലാ സോമലേഖേ! വേഗം
> ചാരത്തു വന്നാലും കാമലേഖേ!
>
> മട്ടോലും വാണികളേ! മദനൻ തൊട്ട കുറികളേ!
> നിങ്ങളെല്ലാം
> വട്ടത്തിൽനിന്നു വടിവൊടു തുഷ്ടി കലർന്നു പിഴയാതെ
> തട്ടിക്കരമിഷ്ടം പലവട്ടം ത്രപവിട്ടെന്നുടെ
> വട്ടൊത്തകൊങ്കകളേ! കളിപ്പിൻ കൈകൾ
> കൊട്ടിത്തിരിഞ്ഞിനിയും നടപ്പിൻ.
>
> കാഞ്ചനവല്ലീ! കനകലതേ! കാഞ്ചനസന്നിഭകായലതേ!
> ചാഞ്ചല്യം വിട്ടു സന്തോഷദമാം ചില മട്ടു സരഭസം
> പാടിക്കളി തേടിബ്ഭൃശമാടിസ്സുഖമോടിങ്ങതി–
> മോടി കൂട്ടീടുവാനൊന്നു ചൊല്ലാമതി–
> ന്നോടിയടുക്കുവിൻ നിങ്ങളെല്ലാം.
>
> സാരംഗലോചനേ! കേൾക്ക സഖീ! സാരംഗം പാടു നീ
> ചന്ദ്രമുഖീ!
> ഈ രംഗം തന്നിൽ മഹാശുഭപൂരങ്ങൾ മിന്നി വിളങ്ങുന്ന
> ധീരം നരവീരം ബുധഹീരം ഗുണസാരം ബഹു–
> യോഷാമണേ! പരിതോഷയ നീ ചാരു–
> വേഷാഞ്ചിതേ! ഗാനം ഘോഷയേ നീ."

സ്ത്രീധർമ്മം

ഒരു പത്നി ഭർത്താവിനോട് എങ്ങനെ പെരുമാറണമെന്ന് ആ സ്ത്രീയുടെ മാതാവ് ഉപദേശിക്കുന്ന രൂപത്തിലാണ് ഈ കൃതി രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

> "ആർക്കും മഹാധനമെഴുന്നൊരുമ്പരാക്ക–
> ന്മാർക്കും ദരിദ്രപദമെത്തുമതോർത്തിടാതെ
> മൂർഖത്വമാർന്നു ചിലരിന്നടിയാരൊടേല്ക്കും
> കാർക്കശ്യമോർത്തു ശിവനേ! തളരുന്നു കായം."

സുഭദ്രാഹരണം

ഇത് ആറങ്കത്തിലുള്ള ഒരു ഭാഷാനാടകമാണ്. ഒരു കാലത്ത് ഇതിലെ പല ശ്ലോകങ്ങളും ഹൃദിസ്ഥമാക്കാതെ യുവാക്കന്മാർ തിരുവനന്തപുരത്തും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും ചുരുക്കമായിരുന്നു. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> 1 "ചിക്കിക്കെട്ടീടുവാനച്ചികുരഭരമഴി–
> ക്കുന്ന കാലത്തു കാലിൻ
> വക്കിന്നും താണുവീണദ്ധരണിയിലതു സൽ–
> ഗന്ധമേല്പിച്ചിടുന്നു;
> ഇക്കാര്യം തെല്ലുപോലും മതിയതിലറിയാ–
> ഞ്ഞാണു ഭൂമിക്കു ഗന്ധം
> തർക്കജ്ഞന്മാർ തകർക്കുന്നതു തടവു വെടി–
> ഞ്ഞില്ലഹോ! കില്ല തെല്ലും."
>
> 2 "നീരിൽത്താരും നെടുങ്കണ്ണിണയുമണയെ നി–
> ന്നൊന്നു മല്ലിട്ടു തല്ലും–
> നേരത്തത്താർ മടങ്ങിസ്സപദി മദനനെ–
> ച്ചെന്നു സഖ്യം പിടിച്ചു;
> കൂരമ്പായ്ത്തീർന്നുകൊണ്ടക്കുവലയമിഴിയെ–
> ക്കൊല്ലുവാനായിദാനീ–
> മാരംഭിക്കുന്നുപോലും; ഹരഹര ശിവനേ!
> ഹന്ത! നാമെന്തു ചെയ്വൂ."
>
> 3 "കാലിൽചോടുകൾ കാണുകിൽക്കമലവും
> കൈക്കുപ്പിടും മേനിതൻ–
> മേലുള്ളോരു മൃദുത്വമോർക്കിലുടനേ
> വാകയ്ക്കു ശോകം വരും;
> ചേലേറും ചെറുചെങ്കരദ്വയമിദം
> കണ്ടാകിലുണ്ടാകുമ–
> ത്യാലസ്യം തളിരാൽത്തണുത്ത തരുണ–
> ത്തേന്മാവിനും മാനസേ."

9 കണ്ടിയൂർ കുഞ്ഞുവാരിയർ (1009–1078)

ചരിത്രം

കുഞ്ഞുവാരിയർ 1009-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ ചോതിനാളിൽ മാവേലിക്കര കണ്ടിയൂർ വാരിയത്തിൽ ജനിച്ചു. യഥാർത്ഥനാമധേയം ഇക്കണ്ടൻ (ശ്രീകണ്ഠൻ) എന്നാണ്. അച്ഛൻ മാവേലിക്കര മറ്റത്തു വാരിയത്തിൽ രാമവാരിയരും അമ്മ പാർവ്വതിവാരസ്യാരുമായിരുന്നു. രാമവാരിയർ ഒരു മുൻസിഫായി ജോലിനോക്കീട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞുവാരിയരുടെ ഗുരു മറ്റത്തു പരുത്തിക്കാട്ടു ഭാസ്കരൻനമ്പ്യാതിരിയായിരുന്നു. ആ വസ്തുത കവി തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുചേലവൃത്തം തുള്ളലിൽ

> "ഗുരുവാം ഭൂസുരനാശ്രിതജനസുരെ–
> തരുവാം ഭാസ്കരസംജ്ഞനുദാരൻ
> വിരവൊടെനിക്കിഹ മങ്ഗലമനവധി
> വരുവാൻ തുണചെയ്തരുളീടേണം."

എന്ന വരികളിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്പിയാതിരി അദ്ദേഹത്തെ കാവ്യനാടകങ്ങൾമാത്രമല്ല, വ്യാകരണവും തർക്കവും ജ്യോതിശ്ശസ്ത്രവും കൂടി പഠിപ്പിച്ചു. വാരിയരുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം ക്രമേണ ദേശാന്തരങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധമായി. ഫലഭാഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘദർശനങ്ങൾ പ്രായേണ ഫലിച്ചിരുന്നു. കണ്ടിയൂർ ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജനവും ശിഷ്യന്മാരുടെ അദ്ധ്യാപനവുമായിരുന്നു ഇതരകൃത്യങ്ങൾ. ക്ഷേത്രസംബന്ധമായ കുലവൃത്തി അതോടുകൂടി മുടങ്ങാതെ അനുവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ശിഷ്യന്മാരിൽ പില്ക്കാലത്ത് അധികം യശസ്സു സമ്പാദിച്ചതു കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രിയാണ്. ആറാട്ടുപുഴയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മിസ് തക്കർ എന്ന മദാമ്മയേയും അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1078-മാണ്ടു കന്നിമാസം തേക്കേട്ടനാളിൽ മരിച്ചു.

കൃതികൾ

വാരിയരാശാൻ (1) ബാല്യുത്ഭവം, (2) ദൂതവാക്യം എന്നീ രണ്ട് ആട്ടക്കഥകൾ, (3) കുചേലവൃത്തം, (4) വാമനാവതാരം, (5) പ്രതിപ്രയാണം, (6) വിശാഖരാജവിജയം (തുലാഭാരം) എന്നീ ഓട്ടൻതുള്ളലുകൾ, (7) ശങ്കരവിജയം കിളിപ്പാട്ട് (തർജ്ജമ), (8) ഓണാഘോഷം വഞ്ചിപ്പാട്ട്, (9) കുചേലവൃത്തം മണിപ്രവാളം, (10) നളചരിതം നാടകം, (11) ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം തിരുവാതിരപ്പാട്ട്, (12) കണ്ഠീശകീർത്തനം എന്നീ കൃതികൾക്കുപുറമെ (13) കിളിമാനൂർ വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ സന്താലഗോപാലം ശീതങ്കൻതുള്ളൽ പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ കൃതിയാണ് അദ്ദേഹത്തെ സാമാന്യകവികളിൽനിന്ന് ഉയർത്തുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ പകർത്താം.

ബാല്യുത്ഭവം:

> കദാചന മഹീപതിഃ പ്രചുരകൗതുകാവിഷ്ടധീ–
> രുദാരഭുജപൗരുഷോ രുചിരഭൂഷണാത്യുജ്ജ്വലഃ
> മദാകുലമതങ്ഗജപ്രവരഗാമിനീം കാമിനീ–
> മിദം വചനമൂചിവാൻ സ ഖലു നന്ദനാന്തേ വസൻ."

ദൂതവാക്യം പദം:

> "താമ്രാധരി സൽഗുണവസതേ! താരേശലസന്മുഖി!
> ദയിതേ!
> താപം ഹൃദി മന്മഥമഥിതേ താരണിവേണി! ഹര, ലളിതേ!
> 1
> മന്നിടമതിലെന്നുടെ കീർത്തി ചന്ദ്രികപോൽ
> വിലസുകമൂലം
> ഉന്നതരിപു തിമിരംപോലെ സന്നത കലരുന്നിതു പാരം 2
> ആരാമമിതത്ഭുതമധികം ചാരുപവനലോളിതലതികം
> മാരാഹവകേളിസമുചിതം കീരാളിപികാരവമിളിതം." 3

തുലാഭാരം തുള്ളൽ:

> "നൽകണ്ഠീപുരമതിൽ മരുവിടും
> മുക്കണ്ണനതാം ഭഗവാൻ തന്നുടെ
> തൃക്കാലിണയും സേവിച്ചങ്ങു ല–
> ഭിക്കും ചോറതുകൊണ്ടു കുടുംബം
> മിക്കതുമിങ്ങു പുലർത്തിക്കൊണ്ടൊരു
> വക്കാണത്തിന്നാരോടുമൊന്നും
> പൊയ്ക്കൊള്ളാതൊരു കോണിലിരുന്നുക–
> ഴിക്കും കശ്ചന പാരശവൻ ഞാൻ
> ഇക്കാലത്തു തുലാഭാരോത്സവ–
> മൊക്കെക്കേട്ടതി വിസ്മിതനായി
> ചൊല്ക്കൊള്ളുന്ന മഹീപതിവരനെ
> വെക്കം ചെന്നു മുഖം കാണിക്കാ–
> നൊക്കും കാര്യമതല്ലടിയന്നൊരു
> ലക്കമതില്ല നിനയ്ക്കുംനേരം.
> തൃക്കയ്യിൽബ്ബത ചെന്നതു ചേരാൻ
> തക്കവിധത്തിൽപ്പത്രമയച്ചാൽ
> തൃക്കൺപാർക്കമിതെന്നൊരു സജ്ജന
> വാക്യമതൊന്നു നമുക്കവലംബം."

നളചരിതം നാടകം

ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ പ്രബന്ധത്തിലെ രണ്ടാം ദിവസത്തെ കഥമുതലുള്ള ഭാഗമാണ് ഇതിൽ ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു കേട്ടുകേൾവിയുണ്ട്. ആദ്യന്തഭാഗങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഒരു ശ്ലോകം ചേർക്കാം.

> "ഉണ്ടാം കഞ്ചുകിസഞ്ചയങ്ങളകമേ
> വേണ്ടോളമക്കാട്ടിലും
> കണ്ടാൽ നല്ലൊരു കാന്തിയുള്ള മഷിഷീ–
> പാർശ്വേ വസിക്കായ്‌വരും
> കുണ്ഠതം തവ വേണ്ടെടോ കലകളെ
> ക്കൊണ്ടും പ്രസാദിച്ചിടാം
> മിണ്ടാതങ്ങു ഗമിക്ക നീ, ധരണിയെ–
> പാലിച്ചിടും പുഷ്കരൻ."

പ്രതിപ്രയാണം

ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം രാവണവധാനന്തരം പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ സീതയോടുകൂടി തിരിയെ വരുന്ന ശ്രീരാമൻ ആ ദേവിക്കു വഴിയിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി നല്കുന്ന വിവരണമാകുന്നു. രഘുവംശത്തിലെ പദ്ധതി തന്നെയാണ് കവി ഇതിലും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്; മറ്റു കൃതികളെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ശങ്കരവിജയവും കുചേലവൃത്തം മണിപ്രവാളവും കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല.

10 സന്താനഗോപാലം

ആശാൻ ഒരു വിനോദരസികനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മഹാകവി വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ തുള്ളൽ പൂരിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ധൈര്യമുണ്ടായത്. ഒരു സഹൃദയനും കവിയുമായ ചെറുകടൽ വിഷ്ണു പ്പോറ്റിയുടെ നിർബന്ധമാണ് കാരണം. കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഗംപോലെ കവിത ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നു പറയുവാനില്ലെങ്കിലും ഒട്ടൊക്കെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. നോക്കുക, ചില ഈരടികളുടെ മാധുര്യം:

> “ഈറ്റുനോവങ്ങു തുടങ്ങി കുടുംബിനി–
> ക്കേറ്റം പരിഭ്രമം പൂണ്ടു വിപ്രേന്ദ്രനും.
> ഈറ്റുപുരയുടെ മുന്നിൽ നടക്കയും
> മുറ്റം വിചാരിച്ചിടയ്ക്കിടെ നില്ക്കയും
> ഫല്ഗുനന്റെ മുഖത്തമ്പോടു നോക്കയും
> വല്ഗുസ്മിതദ്യുതി കണ്ടു മോഹിക്കയും
> അർക്കൻ വസിക്കുന്ന ദിക്കു കുറിക്കയും
> തർക്കിച്ചു പഞ്ചാംഗമമ്പോടു നോക്കയും
> സ്വേദജലങ്ങളൊലിക്കുന്നതൊട്ടൊട്ടു
> വേദജ്ഞനാശു തുടച്ചു കളകയും
> വേദാന്തവേദ്യനാമാദിദേവൻതന്റെ
> പാദാന്തമുള്ളിലുറപ്പിച്ചിരിക്കയും
> അച്ഛിമാരെ വിളിച്ചാശു ചോദിക്കയും
> കൊച്ചിൻകരച്ചിൽ കേൾക്കുന്നുവെന്നോർക്കയും
> നേർച്ചകളോരോന്നു നേർന്നാശുവെക്കയും
> വേഴ്ചയുള്ളാളുകൾക്കാളങ്ങയയ്ക്കയും
> അച്യുതാനന്തേതി നാമജാലങ്ങള–
> ങ്ങുച്ചത്തിലാമ്മാറു ഭക്ത്യാ ജപിക്കയും
> നിശ്ചയിച്ചുള്ളോരു ദാനത്തിനൊക്കയു–
> മച്ഛിന്നകൗതുകം വച്ചങ്ങൊരുക്കയും
> അച്ഛിമാർക്കായി നിനച്ചു തരം തരം
> കച്ച മുറിച്ചങ്ങു പെട്ടെന്നു വയ്ക്കയും……
> ഇപ്രകാരം ചെറ്റു നേരം കഴിച്ചിതു
> വിപ്രകുലോത്തമനെന്നേ പറയേണ്ടൂ.”

മുക്തകങ്ങൾ

ഓരോ അവസരത്തിൽ വാരിയർ പല ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങളുമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണം ഉദ്ധരിക്കാം.

1 കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവത്തിനു വെടിക്കെട്ട്:

> “ബാണപ്രിയൻതാൻ ശിവനെന്നു കേട്ടോ
> ബാണപ്രയോഗം ബഹു ചെയ്തിടുന്നു?
> വേണുന്നതല്ലീവക തത്ത്വമോർക്കാ–
> താണേ തുടങ്ങുന്നതു നിങ്ങളിപ്പോൾ.”

2 കണ്ടിയൂർ തേവരെപ്പറ്റി:

> “രാജീവാസനവിഷ്ണുമുഖ്യമകുടഭ്രാജിഷ്ണുരത്നപ്രഭാ–
> രാജൽപാദസരോരുഹം സുരസരിദ്ഗോത്രേന്ദ്രജാകാമുകം
> രാജാക്കാർഗ്നിവിലോചനം
>   പ്രണതലോകാശേഷതാപാപഹം
> ഭ്രാജന്തം പ്രണമാമി ശങ്കരമഹം കുണ്ഠീപുരേ ഭാസുരേ.”

വാരിയരുടെ ഫലിതം

വാരിയരുടെ ഫലിതം വളരെ പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. സംഭാഷണത്തിലാണ് അത് അധികമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്നത്. ഒരിക്കൽ വാര്യത്തിന്റെ സമീപമുള്ള വഴിയിൽക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ രാത്രി പതിവായി പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. വാരിയർ അതിനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചപ്പോൾ ‘ലാ’ പഠിക്കാനാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ‘രാ’ കഴിഞ്ഞിട്ടു ‘ലാ’പഠിക്കയല്ലേ നല്ലതെന്ന് ആശാൻ ചോദിച്ചു. മറ്റൊരിക്കൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീ തന്റെ മകൻ അപ്പു എന്ന കുട്ടിയെ അന്വേഷിച്ച് “അപ്പു വാര്യത്തുണ്ടോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. “അയ്യോ! അപ്പു ഇതേവരെ വാര്യത്തുണ്ടായിരുന്നു; ഇപ്പോളാണ് അമ്പലത്തിൽ കൊടുത്തത്” എന്നായിരുന്നു വാരിയരുടെ മറുപടി. വേറേ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം ക്ഷേത്രക്കുളത്തിൽ കുളിക്കുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ കടവു മുഴുവൻ വൃത്തികേടായിക്കിടക്കുന്നതുകണ്ടു “ഈകടവു കണ്ടാൽ കുളിക്കണമെന്നു തോന്നും” എന്നു പറഞ്ഞു അവിടെനിന്നും പോയി. മരിക്കുന്നതുവരെ ആ ഫലിതധോരണി അദ്ദേഹത്തെ പരിത്യജിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ആസന്നമരണനായിക്കിടക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അന്നുവരെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാത്ത ഒരു വക്കീൽ അവിടെ കേറിച്ചെന്നു രോഗത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു. അപ്പോൾ “സ്നേഹിതാ! ഇവിടെ ഈരങ്കി കഴിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. ഇനി വിധി പ്രസ്താവിക്കേണ്ട താമസമേയുള്ളൂ. അതിനു വക്കീലിന്റെ ആവശ്യമില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു വാരിയർ ആ സുഹൃത്തിനെ ഇളിഭ്യനാക്കി അവിടെനിന്നു തള്ളിവിടുകയാണ് ചെയ്തത്.

11 മൂത്തേടത്തു വാസുദേവൻപോറ്റി (1008–1068)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

വാസുദേവൻപോറ്റി ചെങ്ങന്നൂർ ചെറിയനട്ടുദേശത്തു മൂത്തേടത്തു മഠത്തിൽ നാരായണൻപോറ്റിയുടേയും നങ്ങയ്യ (ആര്യ) അന്തർജ്ജനത്തിന്റേയും പുത്രനായി 1008-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസത്തിൽ വിശാഖംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽത്തന്നെ അക്ഷരാഭ്യാസം ആരംഭിച്ച ആ ബാലന്റെ വിസ്മയനീയമായ പ്രതിഭാവൈഭവം കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ പിതാവു മാവേലിക്കര ഇടശ്ശേരി അതുക്കാട്ടു ഉണ്ണിത്താനെ വരുത്തി സംസ്കൃതത്തിലും ജ്യോതിഷത്തിലും പ്രഥമപാഠങ്ങളും എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഉപനീതനായതിന്നു മേൽ കവളപ്പാറ മുണ്ടനാട്ടു തുപ്പൻനമ്പൂരിയെക്കൊണ്ടു വേദവേദാംഗങ്ങളും അഭ്യസിപ്പിച്ചു. പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ കഠിനമായ നേത്രരോഗം ബാധിക്കുകയും തന്നിമിത്തം പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ ആന്ധ്യത്തിനു വിധേയനാകുകയും ചെയ്തു. ഭാഗ്യവശാൽ അതിനുമുൻപുതന്നെ നാടകാലങ്കാരങ്ങൾക്കു പുറമേ കുഴിക്കാട്ടു മഹേശ്വരൻ ഭട്ടതിരിയോടു വ്യാകരണവും പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജ്യോതിഷത്തിലും വിപുലമായ ജ്ഞാനം ആയിടയ്ക്കുതന്നെ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

അനന്തരജീവിതം

താൻ കുടുംബത്തിലെ ഏകസന്താനമായിരുന്നതിനാൽ വാസുദേവൻപോറ്റിക്ക് അച്ഛന്റെ നിർബന്ധം നിമിത്തം 17-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ദാരസംഗ്രഹം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ശ്രൗതസ്മാർത്തകർമ്മങ്ങൾ ലോപംകൂടാതെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ശിഷ്യന്മാരെ സംസ്കൃതവും ജ്യോതിഷവും അഭ്യസിപ്പിക്കുകയും മാത്രമായിരുന്നു പിന്നീടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ദിനകൃത്യങ്ങൾ. 34-ാമത്തെ വയസ്സിൽ വീണ്ടും ഒന്നുകൂടി വേൾക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. ആദ്യത്തെ പത്നിയിൽ നാരായണൻപോറ്റി, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻപോറ്റി, കുഞ്ചുപോറ്റി എന്നീ പുരുഷസന്താനങ്ങൾ ജനിച്ചു. അവർ മൂന്നുപേരും കാലക്രമത്തിൽ കവിതാവാസനയാലും കുഞ്ചുപ്പോറ്റി അതോടുകൂടി വൈദുഷ്യത്താലും അനുഗ്രഹീതന്മാരായിത്തീർന്നു. ദ്വിതീയപത്നിയിൽ ജനിച്ച പുത്രിയുടെ മകനാണ് ഇക്കാലത്തെ സിദ്ധദൈവജ്ഞനായ പുലിയൂർ പുരുഷോത്തമൻനമ്പൂരി. 1038-ൽ കാര്യവശാൽ അന്നു വലിയ കൊട്ടാരം വിദ്വത്സദസ്സിലെ അധ്യക്ഷനും സദർകോട്ടുപണ്ഡിതരുമായിരുന്ന അനന്തരാമശാസ്ത്രികളെ സന്ദർശിക്കുകയും പോറ്റിയുടെ പാണ്ഡിത്യവും കവിത്വവും കണ്ട് ആശ്ചര്യഭരിതനായ ശാസ്ത്രികൾ അദ്ദേഹത്തിന് "ഗീർവാണകവി" എന്ന ബിരുദം സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് "വാസുദേവഗീർവാണകവി" എന്ന പേരിലാണ് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നത്. 1068-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 24-ാംനു രേവതിനാൾ അദ്ദേഹം യശശ്ശരീരനായി. പെരുമ്പാറ വാസുദേവ ഭട്ടതിരി, പെരുങ്ങാലാ ശ്രീധരയോഗി, താഴമൺമഠത്തിൽ പ്രഭാകരൻതന്ത്രി എന്നീ പണ്ഡിതന്മാർ പ്രസ്തുത കവിയുടെ ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവരായിരുന്നു.

കൃതികൾ

വാസുദേവൻപോറ്റിക്കു സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ഒന്നുപോലെ സരസമായി കവനം ചെയ്വാൻ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ (1) കംസവധം കാവ്യം (നാലു സർഗ്ഗം), (2) കുചേലവൃത്തം കാവ്യം, (3) സ്കാന്ദം ചമ്പു, (4) വിഷ്ണുദാസചരിതം, (5) വൃഷലാഷ്ടകം, (6) പരശുരാമചരിതം, (7) ത്രിപുരദഹനം എന്നീ രണ്ട് ആട്ടക്കഥകൾ, (8) ഭദ്രോൽപത്തി കിളിപ്പാട്ട്, (9) ശുചീന്ദ്രസ്ഥലമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, (10) ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം തിരുവാതിരപ്പാട്ട് ഇവയാകുന്നു. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു കൃതികൾ സംസ്കൃതമാണ്. സ്കാന്ദം ചമ്പു പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. ശുചീന്ദ്രസ്ഥലമാഹാത്മ്യം എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ കവി അന്തരിച്ചുപോകയാൽ അതും അപൂർണ്ണമാണ്. 18-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കിയ കംസവധം അഗ്നിബാധയിൽ ദഹിച്ചുപോയി. ത്രിപുരദഹനവും ഗജേന്ദ്രമോക്ഷവും കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വശ്യവചസ്ത്വം ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു വിശദീകരിക്കാം.

കുചേലവൃത്തം കാവ്യം

> "ഛവ്യാ നവ്യാരുണധ്വംസീ ഭവ്യാനി ഭജതാം ദിശൻ
> അവ്യാജകരുണോ യുഷ്മാനവ്യാദിഭമുഖസ്സദാ."

ചമ്പുക്കൾ

ചെറിയനാട്ടു സുബ്രഹ്മണ്യസ്വാമിയായിരുന്നു പോറ്റിയുടെ ഇഷ്ടദേവത. ആ ദേവന് ഉപഹാരരൂപത്തിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ രചിച്ചതാണ് സ്കാന്ദം ചമ്പു. സംസ്കൃതത്തിൽ ആ ഇതിവൃത്തത്തെ ഉപജീവിച്ചു വേറെ ഒരു ചമ്പു ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ ആ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങി. വിഷ്ണുദാസചരിതം പൊതിയിൽ നാരായണ ചാക്കിയാർക്കുവേണ്ടി എഴുതിക്കൊടുത്തതാണ്. ഈ നാരായണച്ചാക്കിയാരും കവിയും തമ്മിൽ ഒരിക്കൽ വലിയ രസക്ഷയത്തിനു കാരണമുണ്ടായി. പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ചെറിയനാട്ടു ക്ഷേത്രത്തിൽ ആ സുപ്രസിദ്ധനായ ചാക്കിയാരുടെ കൂത്തുകേൾക്കുവാൻ പോറ്റി പോയി. അപ്പോൾ പോറ്റിയെ ധൃതരാഷ്ട്രരാക്കി അവഹേളനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ചാക്കിയാർ കൂത്തു തുടർന്നു. അതു പോറ്റിക്കു സഹ്യമായില്ല. തിരിയെ മഠത്തിൽപ്പോയി

> "പ്രാപ്താ ദോഷേണ പിത്രോരധികതരജ്ജുഗു–
> പ്സാഭിപന്നാമവസ്ഥാം
> കൈവല്യാർത്ഥം തതസ്തേ പുനരിഹ ഭഗവ–
> ച്ചേഷ്ടിതോക്തൗ നിയുക്താഃ
> ആരബ്ധാസ്സൽകഥായൈ ദ്വിജവരപരിഷദ്–
> ഭർത്സനം തത്രസമക്
> കൃത്വാ സമ്പാദയന്തി ദ്രവിണമപി കഥം
> ജായതേ പുണ്യമേഷാം?"

എന്ന ശ്ലോകം അയച്ചുകൊടുത്തു. ചാക്കിയാർ അതുകണ്ടു പുഞ്ചിരികൊണ്ടതേയുള്ളു. പിന്നീട് അവർ തമ്മിൽ സുഹൃത്തുക്കളാകുകയും യഥാകാലം ആ നർമ്മമർമ്മജ്ഞൻ തന്റെ പുത്രനായ ശങ്കരനാരായണച്ചാക്കിയാരെ പോറ്റിയേക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. തുളസീമാഹാത്മ്യമാണ് വിഷ്ണുദാസചരിതത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. അതിൽനിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

> "കർത്തും കാർത്തികമാസി ജാതു ഹരിജാഗര്യാം
>   വിനിര്യാതവാ–
> നേകാകീ സ നിശാന്തയാമസമയാരംഭേ
>   നിശാന്താന്നിജാൽ
> പാണിദ്വന്ദ്വധൃതാർഹണോപകരണശ്രേണിസ്സമഭ്യാഗതാ–
> മാരാദൈക്ഷത രാക്ഷസീം വിദധതീം പഥ്യാരവം
>   ഭൈരവം."

ശൂദ്രാഷ്ടകം

ശൂദ്രാഷ്ടകത്തിൽ കവി ശൂദ്രരുടെ ഉൽകൃഷ്ടവർണ്ണത്ത്വത്തെ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

> "പാഥോജാസനപാകശാസനമിഖൈർ
>   ബഹിർമ്മുഖൈരർഹിതം
> പാദാബ്ജം പരിലാള്യമാനമനിശം വിശൈ്വകമാത്രാ
>   ഹരേഃ
> സിദ്ധാനാം ഹൃദി വിദ്ധി ബദ്ധവസതിം ശ്രദ്ധാവതാം
>   ബുദ്ധിമ–
> ന്യേഷാം ജന്മഭുവം വദന്തി വൃഷലാ, സ്തേ നിന്ദനീയാ നു
>   കിം?"

പരശുരാമവിജയം ആട്ടക്കഥ

> "കദാചന വിരോചനേ നിശി വിശാരദേ ശാരദേ
> വിഭൂഷയതി യോഷിതോ നിജകരേണ കാഷ്ഠാമയീഃ
> സ്വയാ സ ഹി മഹേലയാ സഹ സഹേലയാ ഹേഹയോ
> ഗതോഭിനദി ലോലയാ നൃഗദദുത്സുകോ ലീലയാ"

ഭദ്രോൽപത്തി

ഭദ്രോൽപത്തിയാണ് കവിയുടെ ഭാഷാകൃതികളിൽ സർവ്വോത്തമമായി പരിലസിക്കുന്നത്. അത് അദ്ദേഹം ശിഷ്യന്മാരുടെ പ്രേരണനിമിത്തം മുപ്പത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ (1039) ഉണ്ടാക്കി. ഭദ്രകാളിയുടെ ഉൽപത്തിയും ദാരുകന്റെ വധവുമാണ് വിഷയം.ആകെ പത്ത് അധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ചില ഈരടികൾ ചുവടേ ചേർക്കാം.

> "പവനസഖദിവസകരരജനികരലോചനേ!
> പഞ്ചമഹാപാതകാദിസംഹാരിണീ!
> പരമശിവനിടിലതടനയനദഹനോത്ഭവേ!
> പാവനീ! ശ്രീഭദ്രകാളീ! നമോസ്തു തേ!
> അനവരതമവനതരിലനുപമമനുഗ്രഹ–
> മവ്യാജമാമ്മാറു ചെയ്യുന്ന ചണ്ഡികേ!
> അയി! ഭുവനജനനി!ജയ ജയ ജയ മഹേശ്വരീ
> ആര്യേ! സദാ ഭദ്രകാളീ നമോസ്തു തേ!
> മഴമുകിലൊടുപമയെഴുമഴകുടയ ചായലും
> മണ്ഡനമായിട്ടു മൗലിയിലിന്ദുവും
> നിടിലഭുവി കനൽ ചിതറുമൊരു നയനവും തവ
> നിത്യം നിരുപമം കാളീ! നമോസ്തു തേ!
> നവനളിനദലലളിതനയനയുഗളോജ്ജ്വലേ!
> നക്ഷത്രനാഥബിംബാഭിരാമാനനേ!
> മൃദുഹസിതപരിലസിതദശനവസനദ്വയേ!
> മാതങ്ഗകുണ്ഡലേ! കാളീ! നമോസ്തു തേ!"

നിരർഗ്ഗളമായ ഈ സരസ്വതീപ്രവാഹം ഒരു നയനവികലന്റെ രസനാഞ്ചലത്തിൽനിന്നാണെന്ന് ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾ ഏതു സഹൃദയന്റെ ശരീരമാണ് കോൾമയിർ കൊള്ളാതിരിക്കുക? സംസ്കൃതഭാഷയിൽ കവനം ചെയ്യുന്നതിനാണ് തനിക്ക് അധികം ഔത്സുക്യമെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

> "ദോഷജ്ഞശ്രേഷ്ഠ! കേട്ടീടുക ഭവദനുയോ–
> ഗോത്തരം വിസ്തരിക്കാ–
> തീഷന്മാത്രം കഥിക്കാം പ്രതനകൃതിമതം
> കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടു പണ്ടേ
> ഭാഷാപദ്യേഷു പാരം മനസി രസമെനി–
> ക്കില്ല ദൗശ്ശീല്യമല്ലേ,
> തോഷം ഗീർവാണപദ്യേ സതതമതു ചമ–
> യ്പാനനല്പാദരോഹം."

അത് പരമാർത്ഥമാണെങ്കിലും ഭാഷയിലും അദ്ദേഹത്തിന് ഏറ്റവും വിശിഷ്ടങ്ങളായ പ്രബന്ധങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനു പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു എന്നു ഭദ്രോൽപത്തി വിശദീകരിക്കുന്നു.

ചില മുക്തകങ്ങൾ

ഒരു സുഹൃത്തിന്:

> "ശ്രുതാ ശ്രുതാഭിജ്ഞ! സുതാസ്യതോ മയാ
> ഗണാ ഗുണാനാമഗണേയപുണ്യ! തേ
> തദാദി വർഷാസു മരാളവംശവൽ
> സദാ ഭവാൻ മാനസ ഏവ വർത്തതേ."

ഒരു പ്രശ്നോത്തരം:

> "കാ നാമ വിഷ്ണുപത്നീ? ക്ഷിതിസൂനുഃ കശ്ച?
>   സർവഭോക്താ കഃ?
> കിം വാ നിഷേധവാക്യം? വിശ്വവിജേതാ ച കോ? മാരഃ."

12 വില്വട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പിയാർ (996–1074)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

രാഘവൻനമ്പിയാർ 996-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസത്തിൽ തിരുവോണം നക്ഷത്രത്തിൽ തിരുവല്ലാ വില്വട്ടത്തുതറവാട്ടിൽ ജനിച്ചു. വില്വട്ടത്തു തറവാട്ടുകാർക്കു പരമ്പരയാ ആ ദേശത്തെയും സമീപപ്രദേശങ്ങളിലെയും ആശായ്മസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. നമ്പിയാരുടെ ജനനകാലത്തു് ആ തറവാട്ടിൽ പുരുഷന്മാരില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദുഷിയായ മാതാവുതന്നെയാണ് കുലവൃത്തി നോക്കിവന്നതു്. ആ മാതാവിനോടു ബാലൻ സംസ്കൃതത്തിലും ജ്യോതിഷത്തിലും പ്രഥമപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചു. കുഴിക്കാട്ടു മഹേശ്വരൻ ഭട്ടതിരിയോടു കാവ്യനാടകങ്ങളും അഭ്യസിച്ചു. ശാസ്ത്രം പഠിക്കുവാൻ സൗകര്യം കിട്ടിയില്ല.

അനന്തരജീവിതം

തിരിയെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നു നമ്പിയാർ ശിഷ്യന്മാരെ സംസ്കൃതവും ജ്യോത്സ്യവും അഭ്യസിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ധ്യാപനവിഷയത്തിൽ അസാമാന്യമായ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പലസ്ഥലങ്ങളിലും ഓരോ മന്യന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ച് അവരുടെ ആവശ്യം നിർവഹിച്ചുവന്നു. ആദ്യകാലത്തു തിരുവല്ലാ പാലിയക്കരക്കൊട്ടാരത്തിൽ കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചു. താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം എഴുതിക്കൊടുത്തിട്ട് ഏറെത്താമസിയാതെ അവിടം വിട്ടുപോയി.

> “വേറുള്ളോരുപജീവനം കരുതി ഞാൻ പോകുന്നു
>   വല്ലേടവും
> ചോറിന്നേവരെയുണ്ടതിന്നു വളരെക്കുറുണ്ടുതാനും വിഭോ!
> നൂറുണ്ടേ പണമത്രനിന്നു വരുവാൻ, ചോദിച്ചിടാ
>   കാണിയും;
> കാറില്ലാത്ത ശരൽഘനത്തൊടുദകം യാചിക്കുമോ
>   ചാതകം?”

പിന്നെയും വേറെ ചിലരെ പഠിപ്പിച്ചതിനുമേൽ കോട്ടയത്തു ബിഷപ്പ് പീച്ച്ലി എന്ന സായിപ്പിന്റെ മുൻഷിയായി; തദനന്തരം പാറശ്ശാലയിൽ ഒരു യൂറോപ്യൻ മിഷനറിയെ മലയാളം പഠിപ്പിച്ചു; അതിനുമേൽ കോട്ടയത്തു പഴയ സെമിനേരിയിൽ 1055 വരെ മുൻഷിപ്പണി നോക്കി. ഒടുവിൽ മരണംവരെ പതിനെട്ടുകൊല്ലം അവിടെത്തന്നെ സി.എൻ.ഐ.ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ മുൻഷിയായും അദ്ധ്യാപകവൃത്തി തുടർന്നു; മലയാളമനോരമയ്ക്കു പലതരത്തിലുള്ള പ്രോത്സാഹനം നമ്പിയാരിൽനിന്ന് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു ജ്യോതിഷത്തിനുപുറമെ വൈദ്യം, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത്, കൊത്തുപണി, തച്ചുശാസ്ത്രം, കഥാപ്രവചനം എന്നീ വിഷയങ്ങളിലും ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. പാഠകത്തിനു മാധവരായർ ദിവാൻജിയോടു സമ്മാനം വാങ്ങീട്ടുണ്ടു്.

കൃതികൾ

രാഘവൻനമ്പിയാർ (1) ആറന്മുളവിലാസം മണിപ്രവാളം, (2) മനുഷ്യാലയചന്ദ്രികയുടെ വ്യാഖ്യാനം, (3) മാതംഗലീല ഭാഷ എന്നീ കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാതംഗലീല കണ്ടുകിട്ടീട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു പറയത്തക്ക ഗുണമില്ല. ഒരു ഫലിതരസികനും വാദപ്രതിവാദകുശലനുമായ ആശാൻ എന്ന നിലയിലാണ് സമകാലികന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചുവന്നതു്. പത്രപംക്തികളിൽ അദ്ദേഹം പല വിനോദപ്രദങ്ങളായ ഉക്തിപ്രത്യുക്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടുകയും അവയിൽ പ്രായേണ വിജയം നേടുകയും ചെട്ടുണ്ടു്.

ആറന്മുളവിലാസം

ആറന്മുളക്ഷേത്രത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യമാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. വിവിധസംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ ഈ കൃതി രചിച്ചു 1067-ാമാണ്ടു മുതൽ 1070-ാമാണ്ടുവരെ മലയാളമനോരമയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.ഉത്രിട്ടാതി വള്ളംകളിയെപ്പറ്റിയും മറ്റും തന്മയത്വത്തോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

> “കളഭമഴകിൽ നല്കീട്ടെത്രയും ഭക്തിപൂർവം
> കളഭണിതിയൊടും വന്ദിച്ചോരക്കുബ്ജതന്നെ
> കള ഭവതി വപുഃ കൗടില്യമെന്നാശു ചൊല്ലി–
> ക്കളഭഗമനയാക്കിത്തീർത്തതിദ്ദേവനല്ലോ.”

> “കാഠിന്യാൽക്കാലവർഷക്കളിയുടെ, മലയിൽ–
> ക്കുന്നുകൾക്കൊട്ടിളക്കം
> പാടേ തട്ടീട്ടു ചോടേ ചിലതിളകിമറി–
> ഞ്ഞൂറ്റമാമാറ്റൊഴുക്കിൽ
> കൂടീട്ടീടൊത്തുരുണ്ടും ത്വരിതമിഹ വരും
> കാഴ്ചയെന്നോർക്കുവോരീ
> മോടിക്കുള്ളോരു വള്ളംവരവതു വലിയോ–
> രത്ഭുതം കാണ്കിലാർക്കും.”

നമ്പിയാരും വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും

1042-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു കോട്ടയത്തു സി. എം. എസ്. അച്ചുക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നു ഡബ്ലിയൂ. എച്ച്. മൂർ എന്ന സായിപ്പ് ട്രാവൻകോർ ഹെറാൾഡ് എന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷുപത്രവും അതിന്റെ അനുബന്ധമായി സന്ദിഷ്ടവാദി എന്നൊരു മലയാളപത്രവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിൽ ദിവാൻ മാധവരായരുടെ രാജ്യഭരണത്തെപ്പറ്റി സ്തുതിച്ചു നമ്പിയാർ സ്വാമിഭക്തൻ എന്ന പേരിലും, കുറ്റം കണ്ടുപിടിച്ചു കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ രാജഭക്തൻ എന്ന പേരിലും ഒരു വാദപ്രതിവാദംനടത്തി. വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തന്റെ ശ്ലോകങ്ങളും നമ്പിയാരുടേതുപോലെ ഭാഷയിൽത്തന്നെ എഴുതി. താൻ ആരെന്നറിയരുതെന്നു തമ്പുരാനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ നമ്പിയാരെപ്പോലെയുള്ള കവികളുടെ നാടോടിശ്ശൈലിയാണ് സ്വീകരിച്ചതു്. എങ്കിലും സ്വല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ അന്യോന്യം ആരെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയും നമ്പിയാർ വാദം നിറുത്തുകയുംചെയ്തു.അപ്പോൾ മറ്റൊരാൾ സ്വാമിഭക്തനെന്ന പേരിൽ വീണ്ടും ആ വാദം ഉത്ഥാപനംചെയ്തു. അതിനു മറുപടിയായി വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ

> “മുന്നം സ്വാമിസ്തവംചെയ്തൊരു കവിവരനാം
>   സ്വാമിഭക്തന്റെ വാക്കി–
> ന്നെന്യേ മറ്റന്യരാം ദുഷ്കവികളുടെയബ–
>   ദ്ധോക്തികൾക്കുത്തരങ്ങൾ
> ഇന്നിപ്പോൾച്ചൊല്ലുവാൻ കിഞ്ചന കുതുകമെനി–
>   ക്കില്ലെടോ; ബൃംഹിതം കേ–
> ട്ടെന്യേ കണ്ഠീരവൻതൻ മനസി ചൊടി ഭവി–
>   ച്ചീടുമോ ബുക്കനത്താൽ?”

എന്നെഴുതി. ഒടുവിൽ നമ്പിയാരുടെ പ്രത്യുക്തിക്രമത്തിന്റെ ഭംഗി കണ്ടു സന്തോഷിച്ചു.

> “ഭാഷാകവിത്വസാമ്രാജ്യധൗരേയായ കിമപ്യഹം
> സാംപ്രതം സ്വാമിഭക്തായ പ്രദിത്സേ പാരിതോഷികം.”

എന്നൊരു പ്രശംസാപത്രം നല്കിയതിനുപുറമെ 1050-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു ചെന്നു മുഖം കാണിച്ചപ്പോൾ “സ്വാമിഭക്തനല്ലേ” എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു വൈരം വച്ച മോതിരം സമ്മാനമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

നമ്പിയാരും മുരിങ്ങൂർ പോറ്റിയും

ചുവടേ ചേർക്കുന്ന ഫലിതമയമായ ശ്ലോകം നമ്പിയാർ മറ്റൊരു വാദപ്രതിവാദകോലാഹലത്തിൽ മുരിങ്ങൂർ ശങ്കരൻപോറ്റിക്കു് എഴുതിയതാണ്.

> “വില്വട്ടം വൃദ്ധനായീ, വിരുതൊടിവനുമാ–
> യൊന്നടുക്കാം, പിടിക്കാം,
> മല്ലിട്ടിപ്പോൾ മടക്കാമിതി മനസി മുരി–
> ങ്ങൂർദ്വിജന്നുണ്ടു മോഹം;
> പല്ലില്ലെന്നെണ്ണിയണ്ണാക്കൊളമിടുക കരം–
> താനിതെന്നികിലപ്പോൾ
> നല്ലോണം മോണകൊണ്ടും വിരലറുകെ മുറു–
> ക്കിക്കടിക്കും മുതുക്കൻ.”

13 കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചി (995–1079)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും

മഹാകവി രവിവർമ്മൻതമ്പിയുടെ പുത്രിയായ കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചി, തമ്പിയുടെ പൂർവ്വകുടുംബമായ വിളവങ്കോട്ടുതാലൂക്കിൽ ഇടയ്ക്കോട്ടുദേശത്തു പുളിയറത്തലവീട്ടിൽ 995-ാമാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ അനിഴം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മൂന്നുമാസത്തിനകം തിരുവനന്തപുരത്തു കോട്ടയ്ക്കകത്തു തമ്പിക്ക് അമ്മവഴിക്കു കിട്ടിയ കിഴക്കേമഠത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു. പിന്നെ അവിടെത്തന്നെയായിരുന്നു സ്ഥിരമായ താമസം. ലക്ഷ്മിപ്പിള്ള എന്നാണ് യഥാർത്ഥമായ നാമധേയമെങ്കിലും ഓമനപ്പേരായ കുട്ടിക്കുഞ്ഞു എന്ന പേരാണ് പ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചതു്. തങ്കച്ചിയുടെ ഒരു മാതൃസഹോദരി അവിട്ടംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻതമ്പിയുടെ പത്നിയായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ സഹോദരിയുടെ പുത്രിയെയാണ് ഉത്രംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രൻ ശ്രീനീലകണ്ഠൻതമ്പി വിവാഹംചെയ്തതു്. തങ്കച്ചിയുടെ ബാല്യകാലത്തിൽ രവിവർമ്മൻതമ്പി സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ബഹിശ്ചരപ്രാണനായി വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽത്തന്നെയാണ് മിക്ക സമയവും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മലയാളവും തമിഴും പഠിച്ചതിന്റെശേഷം സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രഥമപാഠങ്ങൾ തങ്കച്ചിക്കു മഹാരാജാവിന്റെ ഗുരുവായ അരിപ്പാട്ടു കൊച്ചുപിള്ളവാരിയരോടുതന്നെ അഭ്യസിക്കുവാൻ സംഗതിവന്നു. വാരിയർ സ്വഗൃഹത്തിനു പോയതിനു മേൽ കാവ്യനാടകങ്ങളിൽ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതു് അച്ഛൻതന്നെയായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ഗുരുനാഥന്മാരെ മാത്രമേ തങ്കച്ചി സ്വകൃതികളിൽ വന്ദിച്ചു കാണുന്നുള്ളു.

> “അത്യാദരേണ വിദുഷാമമലാശയാനാ–
> മഗ്രേസരേണ ഗുരുണാ രവിവർമ്മമാംനാ”

എന്നു ശ്രീമതീസ്വയംവരത്തിലും “ധീമാൻ വിദ്വജ്ജനാഢ്യോ ഗുരുരപി രവിവർമ്മാഭിധോ മൽപിതാ യഃ” എന്നു പാർവ്വതീസ്വയംവരത്തിലും

> “ശ്രീബാഹുലേയഭജനൈകപരായണാഢ്യഃ
> ശ്രീമാൻ വിശിഷ്ടഗുണവാൻ ഗുരുനാഥനും മേ
> പ്രഖ്യാതി ചേർത്തു കവനേ രവിവർമ്മനാമ്നാ
> വിഖ്യാതനാം ജനകനും തുണചെയ്ത നിത്യം.”

എന്നു മിത്രസഹമോക്ഷത്തിലും അവരെ വന്ദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാരിയരെ സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നതു ഒടുവിലത്തെ ശ്ലോകത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലാണ്.

വിവാഹവും സാഹിത്യസംരംഭവും

14-ാമത്തെ വയസ്സിൽ രവിവർമ്മൻതമ്പാന്റെ പിതാവായ ശാസ്ത്രിത്തമ്പാന്റെ ഭാഗിനിയിയുടെ പുത്രൻ ചേർത്തല വാരനാട്ട് നടുവിലെക്കോവിലകത്തു കുഞ്ഞൻ തമ്പാൻ തങ്കച്ചിയെ പരിഗ്രഹിച്ചു.അക്കാലത്തുതന്നെ പുത്രിയിൽ പ്രകൃഷ്ടമായ കവിതാവാസനയും പ്രശസ്യമായ സംഗീതപാടവവും അച്ഛൻ കണ്ടു സംഗീതത്തിൽക്കൂടി ഉപരിപഠനത്തിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടു ചെയ്തു. തിരുവാതിരക്കളിയിൽ പിൽക്കാലത്തു നമ്മുടെ കവയിത്രിക്കു സിദ്ധിച്ച സാമർത്ഥ്യം ആ അഭ്യാസത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ആ സാമർത്ഥ്യം പല നല്ല ഭഗവൽകീർത്തനങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനും അവർക്ക് സഹായമായിത്തീർന്നു. ആദ്യകാലത്തു കവിതാരചനയ്ക്കു് അച്ഛൻ അനുകൂലനല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും പിന്നീട് അതിൽ സന്തുഷ്ടി പ്രദർശിപ്പിച്ചു പുത്രിയുടെ കൃതികൾ ഉത്രം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിക്കുകയും അവിടുന്നു തങ്കച്ചിക്കു സമുചിതമായ രീതിയിൽ പാരിതോഷികങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്തു. 1030-ാമാണ്ട് അച്ഛൻതന്നെയാണ് തങ്കച്ചിയെ ശ്രീമതീസ്വയംവരം എന്ന ആട്ടക്കഥ എഴുതുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. പ്രസ്തുത കൃതി മുഴുവനാകുന്നതിനുമുമ്പ് 1031-ൽ മഹാത്മാവു കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു. തന്നിമിത്തം വിഷണ്ണയായ തങ്കച്ചി കുറെക്കാലം സാഹിത്യവ്യവസായത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു എങ്കിലും പിന്നീട് അതിൽ പൂർവ്വാധികമായി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു.

അനന്തരജീവിതം

ഈശ്വരഭജനം, ഗൃഹഭരണം, ഗ്രന്ഥപാരായണം, സാഹിത്യനിർമ്മാണം ഇവയിൽ വ്യാപൃതയായി ആ സാധ്വി സകല ജനങ്ങളുടേയും സമാരാധനത്തിനു പാത്രമായി ആയുശ്ശേഷം നയിച്ചു. പാർവ്വതീറാണിമുതല്ക്കുള്ള തമ്പുരാട്ടിമാരുടേയും സ്വാതിതിരുനാൾമുതല്ക്കുള്ള മഹാരാജാക്കന്മാരുടേയും പ്രകൃഷ്ടമായ പ്രീതി തങ്കച്ചി സമാർജ്ജിച്ചിരുന്നു. പല സമ്മാനങ്ങൾ ആ തിരുമേനിമാരെല്ലാം അവർക്കു കൊടുക്കുകയുണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്. ആയില്യം തിരുമേനി പാരിതോഷികങ്ങൾക്കു പുറമേ മുൻപു പതിഞ്ഞിരുന്ന അടുത്തൂൺ വർദ്ധിപ്പിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. ഒടുവിൽ കുറേക്കാലം നേത്രരോഗംകൊണ്ടു വായിക്കുവാനും എഴുതുവാനുമുള്ള ശക്തി ഇല്ലാതെയായപ്പോൾ കവിത പറഞ്ഞുകൊടുത്തു മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു എഴുതിച്ചുവന്നു. 1078-ാമാണ്ടു ആരംഭം മുതൽ അതിനും ശരീരദൗർബല്യം അനുവദിച്ചില്ല. എങ്കിലും നിത്യകർമ്മാദികൾ ഭക്തിപൂർവ്വം നിർവിഘ്നമായിത്തന്നെ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നു. സ്വർഗ്ഗവാതിലേകാദശീമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടാണ് ഒടുവിലത്തെ പ്രബന്ധം. 1079-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 1-ാംനു പ്രാതഃസ്മരണീയയായ ആ സുചരിത പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ ആ വർത്തമാനം അറിഞ്ഞപ്പോൾ തങ്കച്ചിയുടെ മകൻ ചിത്രമെഴുത്തു പത്മനാഭൻതമ്പിക്ക് അയച്ച ഒരു അനുശോചനലേഖനത്തിൽനിന്നാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്ന വാക്യം ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്. “ഒരു നല്ല വിദുഷിയും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അഭിമുഖമായിക്കണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതിനു സംഗതിവന്നിട്ടുള്ള ഒരു സരസവക്ത്രിയുമായ കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചി ഇഹലോകവാസം ഉപേക്ഷിച്ചപോയതിൽ എനിക്കുള്ളതുപോലെ ഗാഢമായ വ്യസനം മറ്റു ചുരുക്കം ചിലർക്കേ ഉണ്ടാകാനിടയുള്ളു.” ആ സരസവക്തൃത്വത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുവാൻ എനിക്കും സാധിക്കും.

കൃതികൾ

കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചി (1) ശ്രീമതീസ്വയംവരം, (2) പാർവ്വതീസ്വയംവരം, (3) മിത്രസഹമോക്ഷം (മൂന്നും ആട്ടക്കഥകൾ), (4) തിരുവനന്തപുരം സ്ഥലപുരാണം, (5) വയ്ക്കം സ്ഥലപുരാണം, (6) സ്വർഗ്ഗവാതിലേകാദശീമാഹാത്മ്യം (മൂന്നും കിളിപ്പാട്ടുകൾ), (7) ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യം, (8) സീതാസ്വയംവരം, (9) നാരദമോഹനം (മൂന്നും തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ), (10) ഗംഗാസ്നാനം ഓട്ടൻതുള്ളൽ, (11) സേതിസ്നാനം പാന, (12) കിരാതം, (13) നളചരിതം (രണ്ടും കുറത്തിപ്പാട്ടുകൾ), (14) അജ്ഞാതവാസം (നാടകം), (15) സ്വാഹാസുധാകരം (ഊഞ്ഞാൽപ്പാട്ട്), (16) ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം, (17) പ്രഹ്ലാദചരിതം (രണ്ടും സങ്കീർത്തനങ്ങൾ), (18) കല്യാണാഘോഷം (മണിപ്രവാളം)എന്നീ കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ഗംഗാസ്നാനം ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാശിയാത്രയെപ്പറ്റിയും, സേതുസ്നാനം വിശാഖം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ രാമേശ്വരയാത്രയെപ്പറ്റിയും, കല്യാണാഘോഷം ആ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രിമാരുടെ താലികെട്ടു കല്യാണത്തെ വർണ്ണിച്ചും എഴുതീട്ടുള്ളതാണ്. സേതുസ്നാനം സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ വിശാഖം തിരുമേനി അതെന്താണെന്നു ചോദിക്കുകയും അതിനു തങ്കച്ചി “അടിയങ്ങൾക്കു യാതൊന്നുകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യാമോ ആ പാന” എന്നു ഫലിതരൂപത്തിൽ മറുപടി തിരുമനസ്സറിയിക്കുകയും ചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വാതിൽതുറപ്പാട്ട്, കുമ്മി, താരാട്ട് ഈ ഇനങ്ങളിലും ചില ചെറിയ കൃതികൾ ഓരോ സന്ദർഭവശാൽ ആ കവയിത്രി നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയ്ക്കെല്ലാം പുറമെ തിരുവട്ടാറ്റ് ആദികേശവൻ, നെയ്യാറ്റിങ്കര ശ്രീകൃഷ്ണൻ, ഗുരുവായൂരപ്പൻ, മൂകാംബിക ഇത്യാദി ദേവതകളെപ്പറ്റി ഭജനകീർത്തനങ്ങളും പല മുക്തകങ്ങളും ആ മഹതിയുടെ തൂലികയിൽനിന്ന് ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ നിർഗ്ഗളിച്ചതായി കാണുന്നു.

ആട്ടക്കഥകൾ

അംബരീഷന്റെ പുത്രിയായ ശ്രീമതിയുടെ കഥ ശ്രീമതീസ്വയംവരം ചമ്പുവിനെ പരാമർശിച്ച അവസരത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. മിത്രസഹമോക്ഷത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം ശാപഗ്രസ്തനായ മിത്രസഹനെന്ന സാകേതരാജാവിനു ഗോകർണ്ണേശ്വരനായ ശിവന്റെ ഭജനംനിമിത്തം ലഭിക്കുന്ന കൈവല്യമാണ്. തങ്കച്ചിയുടെ മൂന്നു കഥകളിലും വച്ചു മെച്ചം മിത്രസഹമോക്ഷത്തിനു കൂടുമെന്നാണ് അഭിയുക്തമതം; അതാണ് അവരുടെ ഒടുവിലത്തെ നൃത്യപ്രബന്ധവും. ആ കഥയിൽനിന്നു ഒരു പദത്തിലെ ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

മുനിപത്നിയുടെ വിലാപം:

> “ഹര ഹര കിന്തു കരവൈ ഞാൻ?
> നാഥാ! ഗമിച്ചിതോ നീയേവം ചതിച്ചെന്നെ?
> പുരഹരവിധിമതം പുനരാർക്കിതൊഴിക്കാവൂ?
> ഒരു നാളും മമ ദുഃഖം വരുമെന്നീദൃശം ചിത്തേ
> കരുതിയില്ലേ ഞാൻ കിനാവിലും.
> ഗതിയപരമില്ല പാർത്താൽ-മതിയിലെളുതല്ലേ താപം;
> വിധി സദയനല്ലേ ഹാഹാ!-പതിയോടിനിയനുഗതി–
> യതുചിതം.”

താഴെക്കാണുന്നതു് അതിൽത്തന്നെയുള്ള ഒരു ശ്ലോകമാണ്.

> “മന്ദോന്മീലൽസുഗന്ധീമൃദുമലയജഗൽ–
> പ്രാണവീക്ഷിപ്തമല്ലീ–
> ചഞ്ചൽദ്ധൂളീകലാപാം നവസുരഭിസുമ–
> വ്രാതസഞ്ജാതശോഭാം
> അത്യന്തോത്താളകൂജൽപരഭൃതമധുരാ–
> ലാപസമ്പൂരിതാശാം
> കാന്താം കാന്താരലക്ഷ്മീം സ തു നൃപതിരവേ–
> ക്ഷ്യാഹ കാന്താം കദാചിൽ.”

ഗംഗാസ്നാനം തുള്ളൽ

> “ആറും പനിമതി ചീറും പാമ്പൊടു
> നീറും വെണ്മയിലേറുമെലിമ്പും
> വേറുപെടാതിഹ മാനും മഴുവും
> മാറിൽ ബ്രഹ്മകപാലവുമങ്ങനെ
> കൂറോടരയിൽക്കരിയുടെ തോലും
> കൂറയുമങ്ങു വഹിക്കും നാഥൻ
> കാറും നല്ലൊരു കായാംപൂവും
> ചീറും നാണമിയന്നഥ പിറകേ
> മാറും നിർമ്മലകാന്തിവിലാസമ–
> തേറും കോമളിമശ്രീകണ്ഠൻ
> ഏറിയ ഭക്തജനങ്ങളിലനിശം
> കൂറിയലുന്നൊരു കരുണാശീലൻ.”

കിരാതം കുറത്തിപ്പാട്ട്

മലയാളത്തിലെ കുറത്തിപ്പാട്ടുകളിൽ തങ്കച്ചിയുടെ കിരാതത്തിനാണ് സഹൃദയന്മാർ പ്രഥമസ്ഥാനം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കുറത്തിപ്പാട്ടുകളിൽ ‘ഇരട്ടി’ എന്ന വൃത്തഭേദം ഇദംപ്രഥമമായി ഇടകലർത്തി അവയുടെ ആകർഷകത വർദ്ധിപ്പിച്ചതും ആ കവയിത്രിതന്നെയാണ്. കവിതയും വളരെ ഹൃദ്യമായിട്ടുണ്ട്. ചില ഈരടികൾ നോക്കുക.

> “കറുത്ത കക്കരത്തലവന്മാരുടെ കഴുത്തിൽച്ചങ്ങല പൂട്ടി
> കരത്തിലങ്ങുടൻ പിടിക്കെ വേടന്മാർ തരത്തിലങ്ങു നടന്നു.
> പെരുത്ത ബാണങ്ങൾ തറച്ചു മണ്ടുന്നോരുരത്ത പന്നികൾ
> പിൻപേ
> ഉറപ്പിലാർത്തുകൊണ്ടുടനെത്തിശ്ശരം തൊടുത്തവ മെയ്
> പിളർന്നു.
> ചാടുമേണങ്ങളോടു ബാണങ്ങൾ കൂടെയങ്ങു തുടർന്നു.
> ആടൽപൂണ്ടോരോ കന്ദരങ്ങളെത്തേടിപ്പോന്നങ്ങൊളിച്ചു.
> ഏണലോചനയായ ദേവിതൻ ചേണെഴുന്ന കടാക്ഷം
> ഏനമോടുടൻ ബാണവുംകൊണ്ടു നാണിച്ചിട്ടെന്നപോലെ.
> പല ഗിരിയിലും വനതതിയിലും പരിചൊടു വേട്ടയാടി
> കല കരികളും പല ഹരികളും പെരിയൊരു ഭയം തേടി.
> കലയും പുലിയും കലയും പേടമാൻകലവും പേടിപൂണ്ടോടി
> തലയും മുലയുമലയെ നടന്നമ്മലമകൾമുഖം വാടി.”

ഇതാ മറ്റൊരു ഭാഗം:

> “കുടില! ദുർമ്മതേ! ജള! ഭവാനുടെ പടുത നന്നു നന്നേറ്റം
> മടിയാതെന്നുടെ മഹിതബാണത്തെത്തൊടുവാനെന്തെടാ
> മൂഢാ?
> പടുത്വമുള്ള നീ ശരങ്ങൾ മോഷ്ടിപ്പാൻ പഠിച്ച
> വിദ്യയിതോടാ?
> പിടിച്ചുമേടിപ്പാൻ പരസ്വമിങ്ങനെ നടിച്ചു ഭക്തിയുമുള്ളിൽ
> കുളിച്ചു പൊയ്കയിൽപ്പുലർകാലേ ചാമ്പൽ കുഴച്ചു
> മെയ്യെങ്ങും
> തേച്ചു
> ഒളിച്ചു കൈതവമകമേ ദന്തവും വെളുപ്പിച്ചങ്ങഴകോടേ
> അടച്ചു കണ്ണുകളതികപടം നീ ഭജിക്കുമിത്തൊഴിൽ
> കൊള്ളാം.”

അജ്ഞാതവാസം

ഈ നാടകം 1065-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിൽ തങ്കച്ചി തന്റെ അച്ഛൻ കീചകവധം, ഉത്തരാസ്വയംവരം എന്നീ ആട്ടക്കഥകൾക്കു തിരഞ്ഞെടുത്ത ഇതിവൃത്തത്തെ സ്വീകരിച്ചു കുറേ ശ്ലോകങ്ങളും വാക്യങ്ങളും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നന്നായിട്ടുമുണ്ട്.അതിൽക്കൂടുതലായി ഒന്നും ഇതിനെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പക്ഷേ, മലയാളത്തിൽ അക്കാലത്തു പല സ്വതന്ത്രനാടകങ്ങളിൽ നൂറ്റിനു തൊണ്ണൂറ്റൊൻപതിന്റേയും നില അതിൽനിന്നു വിഭിന്നമല്ലായിരുന്നു എന്നു നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

> “തുള്ളിച്ചാടുന്ന പുള്ളിക്കനമൃഗതതി–
> ക്കുള്ളൊരാടോപമെല്ലാം
> തള്ളിപ്പാരം കെടുക്കും ചടുലമിഴി!മദോ–
> ന്മത്തമാതങ്ഗയാനേ!
> ഉള്ളിൽക്കാമാർത്തനായ്പ്പുണ്ടഹിമകിരണനും
> സൂതനെപ്പുല്കിയില്ലേ?
> ചൊല്ലീടന്നെന്തു മാനക്ഷയമതിലുളവാ–
> യമ്മഹാനംബുജാക്ഷി?”

മുക്തകങ്ങൾ

ഇനി ചില ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കാനുണ്ട്.

1 പുത്രന്മാർ കാശിക്കുപോയിരുന്നപ്പോൾ അയച്ച ഒരു കത്തിൽനിന്ന്:

> “അതിബഹുബഹുദൂരത്താത്മജന്മാരെ വേറി–
> ട്ടഹഹഹഹ നയിക്കും മാതൃസൗഖ്യപ്രകാരം
> അറിവതിനിഹ നേരോടാരു കൗസല്യ പിന്നെ
> ധ്രുവജനനിയുമെന്യേ ഹന്ത! ചിന്തിച്ചുകണ്ടാൽ?”

2 ഒരാൾ അജ്ഞാതവാസം വെറുതേ കിട്ടണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചതിന്:

> “അർണ്ണോജമംബുധരമംബുധി കാടു മാടു
> പർണ്ണങ്ങൾ ദാരു ശിലയെന്നിവയെക്കുറിച്ചും
> വർണ്ണിപ്പതത്ഭുതമതല്ല കവിസ്വഭാവ–
> മിന്നെങ്കിലും സകലവർജ്ജ്യമപാത്രദാനം.”

3 ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ പഞ്ചചാമരയിൽ ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകം രചിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ:

> “ക്ഷണപ്രഭാഗണപ്രഭാസമപ്രഭാലസത്പ്രഭാ–
> കരപ്രഭാധികസ്ഫുരന്മണിപ്രദീപ്തഭൂഷണാ
> ഹരിപ്രിയാദ്യശേഷഖേചരപ്രിയാനുഭാവിതാ
> ഹരപ്രിയാ ജഗൽപ്രിയാ വരപ്രദാസ്തു മേ സദാ”

4 കല്യാണാഘോഷത്തിലെ പട്ടണപ്രവേശത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകംകൂടി പകർത്തണമെന്നു തോന്നുന്നു.

> “ഇടിയും മലയും ശ്രവിക്കി, ലെന്ന–
> ല്ലിടിയും സത്വരമങ്ങുടൻ മടങ്ങും,
> വെടിതൻ പടുനാദഘോഷമോർത്താൽ
> വെടിയല്ലഷ്ടഗജങ്ങളും നടുങ്ങും.”

കേരളത്തിലെ ഭാഷാകവയിത്രികളുടെ സംഖ്യാനത്തിൽ കുട്ടിക്കുഞ്ഞുതങ്കച്ചിതന്നെയാണ് കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതയായി പ്രശോഭിക്കുന്നതു്. സങ്ഗീതസാഹിത്യാദികളിലെന്നപോലെ സദാചാരനിഷ്ഠയിലും അദ്വിതീയയായിരുന്ന ആമഹതി കേരളസ്ത്രീകൾക്ക് എല്ലാവിധത്തിലും ഒരു ഉൽകൃഷ്ടമാതൃകയായിരുന്നു.

14 തകടിയേൽ മാത്തൻ ഇട്ടിയവിരാ (990–1054)

കോട്ടയം തകടിയേൽ മാത്തൻ ഇട്ടിയവരാ 990-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം റോമൻ കത്തോലിക്കാ സുറിയാനി തെക്കും ഭാഗം സമുദായത്തിലെ ഒരങ്ഗവും ഇടയ്ക്കാട്ടു പള്ളി ഇടവകക്കാരനുമായിരുന്നു. 1054-ാമാണ്ടു മരിച്ചു. ആ കവിയുടെ പ്രധാന പദ്യകൃതികൾ സമാഹരിച്ചു ജ്ഞാനകീർത്തനം എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകമാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ 1075-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കവിത

സാമാന്യം നല്ല വാസനയുള്ള ഒരു കവിയായിരുന്നു ഇട്ടിയവിരാ. അദ്ദേഹം ബൈബിളിലെ കഥകൾ മാത്രമേ പ്രതിപാദനത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നുള്ളു. വിസ്മയ സ്വയംവരം, സ്കറിയാസുതോദന്തം, ഓടനർത്തനം, പാസവൃത്തം ഇവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. സ്കറിയാസുതോദന്തവും ഓടനർത്തനവും വഞ്ചിപ്പാട്ടുരീതിയിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തേതിൽ യോഹന്നാൻ സ്നാപകന്റേയും രണ്ടാമത്തേതിൽ ക്രിസ്തുവിന്റേയും ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാസവൃത്തം ക്രിസ്തുവിന്റെ പരഗതിക്കുശേഷം വിശുദ്ധമറിയത്തിന്റേയും മറ്റും വിലാപത്തെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ്.

> “മാണിക്യമായുള്ള ദേഹത്തിലുള്ള
> ആണികളൊക്കെയഴിച്ചിട്ടടനെ
> വാങ്ങീട്ടു സജ്ജനം താങ്ങിപ്പിടിച്ചു
> തേങ്ങീട്ടു ശിഷ്യർ കരത്തിലെടുത്തു.”

അജ്ഞാനകഠാരത്തിൽ പ്രയുക്തമായ വൃത്തത്തിലാണു അതിന്റെ രചന. സ്കറിയാസുതോദന്തത്തിൽ നിന്നു ചില വരികളാണ് താഴെച്ചേർക്കുന്നത്.

ശിശുവധം:

> കണ്ഠമേറ്റം കടുത്തുള്ളോരന്തകന്മാർ പുറപ്പെട്ടു
> കണ്ടു കണ്ടു കുട്ടികളെയൊക്കെയും കൊന്നു.
> തോളുതന്മേൽ തള്ളമാരിട്ടുറക്കുന്ന കുട്ടികളെ
> വാളുകൊണ്ടു ഹനിപ്പതിനെന്തൊരു കുറ്റം?
> തൊട്ടിലാട്ടിപ്പാട്ടുപാടിക്കളിപ്പിക്കും കുട്ടികളെ
> വെട്ടി രണ്ടുതുണ്ടമാക്കി വധിച്ചാരന്ന്.
> ദെണ്ഡംകൊണ്ടിട്ടെണ്ണ പൊത്തിക്കളിപ്പിപ്പാൻ
>   തുടങ്ങുമ്പോൾ
> തിണ്ണെന്നങ്ങു ഖണ്ഡമാക്കിഗ്ഗമിച്ചാരന്ന്.
> കെട്ടു കൂട്ടം നിലവിളിച്ചട്ടഹാസത്തോടുകൂടെ–
> ക്കെട്ടി മാർവ്വത്തണച്ചുകൊണ്ടോടുമൊരോട്ടം
> ഇടയ്ക്കോടിത്തടുക്കയും മുടിക്കെത്തിപ്പിടിക്കയും
> പിടിച്ചിങ്ങു പറിച്ചന്നു ഹനിച്ചീടുന്നു.
> ഉണ്ണിനാശം ഭവിച്ചുള്ള വധുക്കടെ മുറകേട്ടാൽ
> കണ്ണിനേതും കനിവില്ല സേവന്മാർക്ക്.
> കൂക്കിവിളിച്ചാണ്ടെ വരുന്നപ്പുറത്തു പിടിച്ചോളിൻ
> മൂർഖരിത്ഥം പലവിധം കൊലകൾ ചെയ്തു.”

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം IV

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

42. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവാർദ്ധം
43. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
44. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
45. പതിനൊന്നാം ശതകം, പൂർവ്വാർദ്ധം (തുടർച്ച)
46. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം
47. പതിനൊന്നാം ശതകം, ഉത്തരാർദ്ധം (തുടർച്ച)
48. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം
49. കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ
50. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ (1020–1090)
51. ചില വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും മാസികകളും
52. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം (തുടർച്ച)
53. ചില തിരുവിതാകൂർക്കവികൾ
54. കൊച്ചിയിലെ ചില കവികളും കവയിത്രികളും
55. ചില തിരുവിതാംകൂർക്കവികൾ (തുടർച്ച)
56. മലബാറിലെ ചില കവികൾ

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014